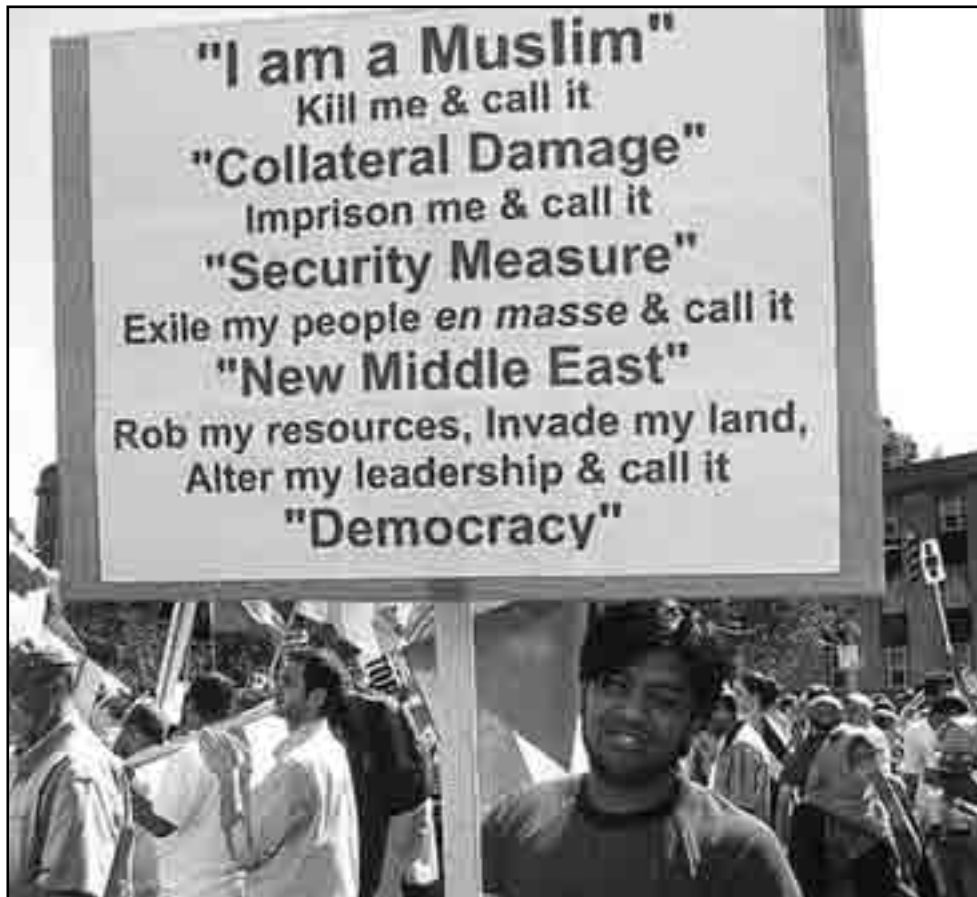

KOMMUNISTISK POLITIK

***TIL KAMP FOR DEMOKRATI
OG YTRINGSFRIHED!***

Nr. 4
12. årg.

2008
15. februar -
28. februar
Støttepris 20 kr.

TEMA: MODSTANDSKAMP - I GÅR OG I DAG

Finanslov og fattigdom s. 2 ● Mistænkelige borgerlige rygmarvsreaktioner s. 3 ●
Finanskrisen i Danmark s. 4 ● Villy Søvnald i Naser Khaders fodspor s. 6 ●
EU-tropper til Tchad s. 7 ● Pædagoger klar til kamp s. 8 ● Kyllingen s. 9 ●
Internationalt fagligt opråb s. 10 ● Leif Larsen: Med liv og sjæl for sin klasse s. 12 ●
Modstandens verden s. 14 ● Ungdomsfjendsk finanslov s. 16 ●
USAs storhed og fald 2 s. 17 ● Debat s. 22 ● Den finske model s. 24

Finanslov og fattigdom

KOMMUNISTISK POLITIK

Der er ingen fattige i Danmark. Problemet er det modsatte: Det går for godt. Bremserne må slås i. De offentligt ansatte må dæmpe deres lønkrav. De må få styr på forventningerne. Nedjustere! Glemme! Skattelettelse? De skal fastholdes, for de er for de rige, og der er ingen fattige i Danmark.

Nogenlunde sådan lyder retorikken, hver gang Fogh-regeringen kommer med en ny finanslov. Og finansloven for 2008 har den fremsat ikke mindre end to gange – en gang før valget, og så nu. Uden at det har gjort den bedre.

Den 'velfærd' og den 'forbedring af den offentlige sektor', som Fogh-folkene lovede sidste år (før valget) er pist væk. Den står igen på nedskæringer og barberinger. F.eks. på gymnasierne, og følgelig er elever over hele landet ved at forberede aktioner og protester. Ændringerne i finanslovsforslaget har imidlertid først og fremmest signalværdi: Der er ikke råd til noget, der ligner lønloft eller markante forbedringer for sundhedsarbejdere eller pædagoger.

Regeringen kan ikke finde ud af, om det største problem i dansk økonomi er, om det går for heftigt derudaf og mangel på arbejdskraft, der gør det 'nødvendigt' med finanspolitiske stramninger – eller det tværtimod går den anden vej, som i USA, mod recession og krise, så der skal tages initiativer til at sætte skub i økonomien.

Det er det første regeringen og dens økonomer har fortalt nationen. Derfor ville Det økonomiske Råd have besparelser på mellem 8 og 17 milliarder krone over to år. Oversat betyder det massive offentlige nedskæringer. Det er det imidlertid heller ikke blevet til. Fogh-regeringen 'nøjes' med en tvungen offentlig opsparing på 1 procent, der beløber sig til en enkelt sølle milliard. Sølle i samfundsøkonomisk forstand – ikke på de områder, den rammer.

Det drejer sig nemlig ikke om realiteter, men om signaler. Hvad regeringen frygter er, at de offentligt ansattes overenskomstkrav skal vælte dens nyliberale minimalstatspolitik. Derfor er der sat en massiv og konstant propaganda-torden i gang, der skal overbevise sosu'erne om at de er urimelige, når de forlanger mere i løn og flere hænder. De er

simpelthen uansvarlige og truer velfærden både akut og på langt sigt! De må tage det tilbud, der allerede ligger. 'forbedringer', der ikke engang kompenserer for den voksende inflation, som i den sidste del af Foghs regeringsperiode har taget gevaldige spring opad, så en almindelig dansker på et år skal bruge hen ved 5000 kroner mere alene på fødevarer!

De offentligt ansatte må forstå, at der ikke er råd til, at de prøver at indhente de voksende lønforskelle. Disse eksisterer nemlig ikke, kan regeringen, arbejdskøberne og medierne fortælle. De offentligt ansatte er tværtimod lønførende. Der er ikke skåret ned. Der er tværtimod forbedret. Nedslidning er simpelthen synsbedrag.

Der er ingen fattige i Danmark, men det er der til gengæld i København. Det er uhyre prisværdigt, at byrådspolitikerne har fastlagt en fattigdomsgrænse (hvad regeringen ikke vil på landsplan) og at socialforvaltningen i Københavns Kommune har fået foretaget en kortlægning af den faktiske fattigdom i byen. Tallene er opsigtsvækkende og rystende. De viser, at hver sjette københavnere – knap sytten procent – lever under fattigdomsgrænsen. Og ikke kun midlertidigt, men i årevis, eller permanent. Og det på trods af Foghs 'ufatteligt' gode tider og den højkonjunktur, der nu er ved at lakke mod enden.

Tusindvis af københavnske børn vokser op i fattigdom, først og fremmest i de gamle arbejderkvarterer, Nørrebro, Nordvest og dele af Vesterbro og Amager. Børnefamilier, kontanthjælpsmodtagere og indvandrere er mest fattige, viser undersøgelsen ikke så overraskende. Næsten 30 % af indvandrerne og deres efterkommere lever under fattigdomsgrænsen. Det er næsten dobbelt så mange som blandt københavnere generelt.

Og fattigdommens konsekvenser? Ja, netop: et fattigere og et kortere liv. Uden råd til al nødvendig medicin, tandlægebesøg, ferier og fester.

Og finansloven? Den er for de rige; der findes ingen fattige, og Fogh og co. afviser at opstille en officiel fattigdomsgrænse. De offentligt ansatte må se at skrue ned for blusset. Der bliver ingen forbedringer!

Redaktionen 12. februar 2008

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf. 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement

Onsdag og torsdag
15.30 - 17.30

Ansvarshavende redaktør:

Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:

www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:

www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (12-13 nr.) 310 kr.

År (25 nr.) 530 kr.

Institutioner

½ år 410 kr. - 1 år 690 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 25.02.08

Mistænkelige borgerlige rygmarvsreaktioner

Politiet har i en stort anlagt aktion anholdt tre personer med muslimsk baggrund, angiveligt for planer om at myrde en dansk bladtegner, som i 2005 illustrerede den muslimske Muhammed med dynamit i turbanen for den avis, der i 1930'erne blev kaldt Jyllands Pesten og i 1938 oven på Krydstalnatte måtte *'indrømme Tyskland, at det har Ret til at skille sig af med sine Jøder'*.

Danske politikere med blod på hænderne var ved at falde over hinandens tæer for at rose PET, mens medierne ubekymret fulgte trop.

PET kaldte aktionen for *'præventiv anholdelse'* i en *'tidlig fase'*, udtryk der tillader mange fortolkninger. Den ene er dansk statsborger af marokkansk oprindelse, og stod ifølge PET til noget så alvorligt som løsladelse efter afhøring! To andre anholdte, to mænd fra Tunesien, skulle øjeblikkeligt udvises af landet som *'trusler mod statens sikkerhed'*.

Ingen af de forvarede skulle stilles for en dommer. Ingen er anklaget for noget. Ingen er dømt.

Justitsen er helt og aldeles alene i det hemmelige politis hånd.

Det finder det borgerlige samfund betryggende. Besindige spørgsmål betragtes som utidige – f.eks. hvorvidt PET igen har spillet en aktiv rolle i det mislykkede *'mordkomplot'*. Endnu værre bliver det, hvis man konstaterer, at *'afsløringer'* af *'terroristkomplotter'* om død og ødelæggelse er en fast følgesvend ikke mindst i krigsførende lande og hos kræfter, der ønsker at styrke en brutal terrorlovgivning med uanede muligheder for tortur – på bekostning af de hårdt tilkæmpede demokratiske rettigheder.

Det er afsløringer, der gør overgrebene langt lettere at gennemføre uden protester.

Angst og frygt i en befolkning hjælper altid de reaktionære – fra Hitler til Bush og Fogh.

Der bliver brug for stærke mænd og masser af hemmeligt politi. Med udstrakte beføjelser.

Peter Skaarup, såkaldt retsordfører for Dansk Folkeparti, der om nogen er eksperter i at appellere til frygt og fejhed på en gang, opfordrer med en borgerlig rygmarvsreaktion til en yderligere skærpelse af *'kampen mod islamismen og for de danske værdier'*.

Der er fuld tilslutning fra de kerne-sunde danske socialdemokrater:

- Vi har stor ros til PET for hurtig indsats mod disse planer. Mordplanerne demonstrerer, at den terrortrussel, vi står overfor, er uhyre alvorlig og findes midt iblandt os, udtalte

Helle Thorning-Schmidt på stedet.

De kalder allesammen politistatsmetoder og hetz mod muslimer for *'forsvar for demokratiet'* eller *'kamp for ytringsfriheden'*.

Jyllands-Posten kunne anno 2008 ikke drømme om at skrive en leder, der indrømme Danmark *'Ret til at skille sig af med sine Muslimer'*. Tiderne og tonen skiftet. Forfølgelse og hetz kaldes nu *'kamp for ytringsfrihed'* og *'forsvar af demokratiet'*. Men holdningen er den samme og praksis nærmer sig noget, der er set før – i Danmark især under besættelsen, hvor retsløshed, tortur og mord især gik ud over

terroristiske kommunister og modstandsfolk, uønskede tyskere og også nogle værdifremmede jøder. Muslimer blev af gode grunde ikke forfulgt. Der var stort set ingen.

Ingen af disse danske politikere og danske aviser har rettet en alvorlig kritik af Danmarks nære allierede USA og Foghs personlige og politiske ven, den amerikanske præsident for mord, tortur, CIA-kidnapninger og forsvindinger, eller for at have oprettet et verdensomspændende gulagsystem, et netværk af torturkamre, fængsler og kz-lejre med tusinder af forvarede uden for lands lov og al international ret.

Alle disse reaktionære tier om svineriet, selvom de udmærket kender til det. I flere årtier er de sluppet afsted med deres historieforfalskninger og revisioner – fra den russiske revolution over 2. verdenskrig, modstandskampen og den kolde krig frem til i dag – altid med kommunister i rollen som skurke, det personificerede onde. Danske kommunister, som støttede opbygningen af det socialistiske Sovjetunionen under Lenin og Stalin blev holdt ansvarlige for angivelige forbrydelser, der fandt sted der. *'De burde have vidst – og protesteret dengang'*, hedder det. De selvsamme ved i dag – og de protesterer ikke. Løgn, fortællelse og forvanskning er deres metode, dengang som nu, og i dag endnu mere raffineret.

I den konkrete sag om PETs almagt m.h.t. justitsudøvelse roser disse selvudnævnte forkæmpere for demokrati og ytringsfrihed voldtægt af justitsen og demokratiet til skyerne, mens denne hyldelse til uretten ledsages op af en anden borgerlig rygmarvsreaktion – at holde kæft med forbrydelserne og kvæle ethvert kritisk spørgsmål. De er medskyldige. Hvilke torturgryder udvises de to ikke-anklagede og ikke-dømte tunesere mon til. Vil det gå dem som det gik den dansk bosatte Abu Talal, der i 1995 blev CIA-bortført og udleveret til dødsstraf i Egypten ...

Finanskrisens nedslag i Danmark

Bag om BankTrelleborg

Storsvindel i bankverdenen sker gerne iført det nydeligste søndagstøj og med statsmagtens aktive medvirken i form af Finanstilsynet. Med en elegant manøvre lokkede en mindre sjællandsk bank 200 mio. ud af de almindelige kunder – tilsyneladende helt lovligt.

I begyndelsen af 90'erne kollapsede Det Europæiske Monetære System (EMS) under en international finanskris, der også rystede den danske finansverden. En række store danske banker og forsikringsvirksomheder gik konkurs, og en masse småsparere blev blanket af. Nu gentager historien sig. Sagen om den mindre bankTrelleborg, der i løbet af 2007 tabte så mange penge, at den blev tvangssolgt til Sydbank, er kun det første konkrete banksammenbrud i en krise, som er varslet gennem flere år.

Det er stadig en dyb hemmelighed, hvad der i januar 2008 fik Finanstilsynet til at kræve bankTrelleborg lukket. Den kortfattede redegørelse fra bestyrelsen siger, at problemet var at skaffe kontanter. Ingen ønskede tilsyneladende at låne banken de nødvendige penge, så den var henvist til at låne fra dag til dag i nationalbanken og kunne til sidst ikke møde lovgivningens solvenskrav.

Om egenkapitalen er forsvundet, nævnes ikke med et ord, og hvordan budgetter med stort overskud blev forvandlet til et for bankverdenen beskedent ditto, forbigås også.

Finanstilsynet er om muligt endnu mere tyst og dækker sig som vanligt, sammen med ministeren, bag ved tavshedspligt og lovning på en fremtidig redegørelse. De siger dog, at lukningen foregik så hurtigt og i dyb hemmelighed af hensyn til kunderne. Ved Sydbanks overtagelse tabte 15.000 småaktionærer med aktier for mellem 10.000 og 200.000 kr. med et slag 73 % af

deres investering.

Aktionærernes advokat har fået afslag på aktindsigt i Finanstilsynets godkendelse af tvangsindløsningen. Ifølge Finanstilsynets svarskrivelse er aktionærerne slet ikke part i den konkrete sag og har heller ikke via offentlighedsloven krav på at se fortrolige oplysninger.

Deres tabte penge er helt skrevet ud af historien.

BankTrelleborg

I 1997 startede den gamle lokale sparekasse sit eventyr med en ny direktion og store drømme om ekspansion. En annoncetekst fra foråret 2007 giver et godt billede:

"I bankTrelleborg møder du medarbejdere, der har råderum til at tænke og handle selvstændigt. Hør f.eks., hvordan du får et grokraftlån, eller hvordan du får del i lånepuljen på 200 mio. kr. til finansiering af miljøfremmende projekter."

Stadig dagen før lukningen var der ingen ridser i deres egen historiefortælling:

"I 1997 blev den daværende direktør erstattet af 36-årige Carlo Chow, med ham kom der en ny og moderne ledelsesstil til sparekassen."

2007 blev en milepæl i virksomhedens 152-årige historie, da vi i foråret 2007 ændrede selskabsform fra

garantsparekasse til aktieselskab. Virksomheden blev noteret på OMX/Københavns Fondsbørs under navnet bankTrelleborg. Børsnoteringen skal forstærke vores fokus på organisk og lønsom vækst og sikre bankens fortsatte uafhængighed."

Før Carlo Chow kom til Slagelse, arbejdede han i Sydbank og Spar Nord – navne, vi senere skal vende tilbage til.

Børslancering

I foråret 2007 skriver banken til samtlige kunder og opsiges deres garantopsparings-konti. Samtidig beder de kunderne om i stedet at købe aktier i det nye selskab for pengene.

Forbrugerrådet har samlet beretninger om fremgangsmåden fra omkring hundrede småaktionærer, der samstemmende fortæller, at de blev ringet op af yderst ihærdige sælgere, der forsikrede om, at risikoen var nærmest minimal. Nogle investerede arv, pension og børneopsparing, andre tog lån for at købe aktier.

Op til børslanceringen blev der udarbejdet et lovende regnskab af revisorer, og tilsyneladende anede heller ikke bankens 250 almindelige ansatte uråd. Ifølge personalechefen havde flertallet selv bankTrelleborg-aktier, og de har i gennemsnit mistet 60.000 kr.

Efter den vellykkede børslancering modtog direktøren en bonus på en mil-

lion, og bestyrelsen gav hinanden en god lønstigning.

Kort efter, i august 2007, sagde Carlo Chow op og skiftede sammen med en direktionskollega til Føroya Bank.

Nu viste halvårsregnskabet pludselig betydeligt mindre overskud end forventet, og Finanstilsynet begyndte at komme på jævnlige besøg. I sidste ende fik banken en meget kort tidsfrist til at finde nogle kontanter, og da det ikke lykkedes, blev banken hen over en weekend tvangslukket.

Det er EU, der vedtager al lovgivning vedrørende regnskabspraksis, og netop fra 2007 blev de nye Basel II-regler indført. Tidligere nationalbankdirektør Bodil Nyboe Andersen har karakteriseret det som et skifte fra det hidtil anvendte forsigtighedsprincip ved opgørelse af tab og hensættelser til et neutralitetsprincip for vurdering af behovet for hensættelser – en ændring af praksis, der kunne medføre betydelig frigørelse af midler i de danske pengeinstitutter.

I korte træk går det ud på, at bankens egne folk har haft stor frihed til at benytte sig af *skøn* og andre knap så nagelfaste regnskabsprincipper, før de gik på Børsen.

Flinke rige onkler i Sydbank

BankTrelleborgs hovedaktionær var en fond oprettet af banken selv, så derfor kunne deres egne revisorer bestemme den kurs, som mindretalsaktierne blev indløst med. Hvordan det konkret er sket, er hemmeligt, men meget tyder på, at man ringede til de to nærmeste samarbejdspartnere og falbød banken. Spar Nord sagde nej, Sydbank sagde ja.

Prisen blev aftalt til 250 mio., og med det udgangspunkt var det nemt for bankens egne revisorer at bestemme, hvad aktierne var værd. Da det siden er kommet frem, at Sparekassen Sjælland slet ikke blev spurgt og gerne ville have givet mere, har Sydbank kunnet henvise til, at de ikke kan kritiseres – endsige retsforfølges – da det var fonden Trelleborg, der som hovedaktionær stod for at bestemme kursen og tvangsindløsningen af mindretalsaktionærerne. Hele konstruktionen med en tvangsindløsning med tre dages tidsfrist, der kostede

mindretalsaktionærerne omkring 200 mio. i tab, er lovlig, fordi den blev diktet af Finanstilsynet.

De flinke rige onkler fra Sønderjylland i Sydbank er landets fjerdestørste finansfirma, som i sidste uge offentliggjorde 2007-regnskabet: resultat før skat 2.257 mio. kr.

De har også fundet en post til bankTrelleborgs bestyrelsesformand, og en plads i repræsentantskabet til resten af bestyrelsen.

Flere mindre banker er kommet under observation af Finanstilsynet. Ikke desto mindre beroliger bankverde-

nen:

- På vores årlige bankseminar har vi taget temperaturen på banker og investorer. Det står godt til hos bankerne, og hos investorerne kan vi se, at de stadig har appetit på investeringer i Norden og Baltikum, siger bankdirektør Martin Rasmussen fra den tyske HSH Nordbank, den største udenlandske erhvervsbank i Danmark og Norden.

Det lyder betryggende.

fsk

En banks livscyklus

En mindre sparekasse drømmer om at udvide aktiviteterne. Den normale forretning, hvor banken nøjes med at formidle den pengekapital, som kunderne har sat ind på opsparingskonti, er der ikke meget dynamik i. Derfor må banken selv ud og låne penge i de store banker.

En lovende ung mand sættes til at stå for de kreative investeringer i lån til spekulanter af enhver art. Det går godt i en årrække.

Da den amerikanske krise slår igennem i begyndelsen af 2007, iværksættes planen for at trække banken ud af markedet og sikre de egentlige pengebagmænd.

Første skridt er børsnotering og en kampagne for at overtale alle bankens småsparere til at flytte deres penge over i bankens egne aktier.

Næste skridt er, at bankens ledelse gennem ni år hæver bonussen og siger op.

Og sidste skridt er at bringe Finanstilsynet på banen, så banken kan tvangssælges. De 15.000 mennesker, der hoppede på limpinden for mindre end et år siden, tabte det meste af investeringen, uden at de nåede at få del i et overskud.

Efter den internationale finanskriser i 1992-93 blev Sydbank sammen med Spar Nord og mange andre kritiseret

for et kreativt forhold til lovgivningen. Udvidelse af aktiekapitalen med udgangspunkt i skønmaleri af regnskaberne er et af Sydbanks mange specialer, som det ses af en fortrolig rapport om Finanstilsynets forvaltning i 1990 til '95:

"Der blev givet vildledende oplysninger til fondsbørsen angående størrelsen af underskud og hensættelser, som Finanstilsynet var bekendt med var meget væsentlige for markedet. Dette var også tilfældet i forbindelse med Sydbanks senere kapitaludvidelser ved aktieemissioner i marts og juni 1994. Ekspertgruppen finder det kritisabelt, at Finanstilsynet accepterede en sådan vildledning. De ovennævnte forhold giver samlet anledning til en alvorlig kritik af Finanstilsynets forvaltning i Sydbank-sagen."

Eller som Spar Nord selv forklarer om en tilsvarende manøvre: I 1990 blev Sparekassen Nordjylland omdannet til et aktieselskab. Uheldigvis faldt det sammen med, at alle større pengeinstitutter i hele Norden løb ind i tab. Det betød blandt andet, at aktiekurserne begyndte at falde, samtidig med at Sparekassen Nordjylland gik på børsen. Kursen faldt hurtigt under den oprindelige udbudskurs på 295. Først i midten af 90'erne genvandt aktien for alvor sin styrke.

Villy Søvndal i Naser Khaders fodspor

Socialistisk Folkeparti bekræfter, at det er blevet et fuldblods unionsparti, også under formand Søvndal.

SF vil nu arbejde sammen med Anders Fogh og hans krigsforbryderbande om at fjerne de danske undtagelser – den militære undtagelse og undtagelsen på det retlige område – og forhindre en folkeafstemning om den nye unionstraktat.

Det var resultatet af et hovedbestyrelsesmøde i forrige weekend, der gav formand Villy Søvndal opbakning til med denne kurs at gå i Naser Khaders fodspor. 18 stemte for og ni imod, da SF's hovedbestyrelse behandlede forslaget om, at afskaffe retsundtagelsen og den militære undtagelse. Et forslag om at kræve folkeafstemning om Lissabon-traktaten i forhandlingerne om en ny EU-aftale fik 11 stemmer for og 16 imod.

- Hovedbestyrelsens medlemmer var enige om, at de argumenter, som fik SF til at støtte forfatningstraktaten – at EU bliver mere åbent, effektivt og beslutningsdygtigt – også gælder for Lissabontraktaten, siger Villy Søvndal:

- Ligesom ved forfatningstraktaten er det vigtigt for SF at sikre, at Danmark bruger sin indflydelse i EU rigtigt. Derfor gjorde hovedbestyrelsen det også klart, at det er nødvendigt, at vi får en ny politisk aftale. Men det håber og tror jeg også, at vi får i de forhandlinger, der allerede er i gang.

Dermed har partiet også bekræftet sin anbefaling af forfatningstraktaten. SF besluttede i 2004 at stemme ja til unionsforfatningen, som siden blev forkastet af både et flertal af hollændere og franskmænd og derfor ikke kom til afstemning i Danmark.

- Det er en lang linje af forræderi, som nu er ved at nå slutpunktet, siger Klaus Riis fra Arbejderpartiet Kommunisterne.

- Drømmen om ministerposter er åbenbart så stærk, at det ikke engang forhindrer Søvndal i at konspirere mod folket med en kriminel regering. Gennemføres SF's planer, vil det gøre enorm

skade på arbejderklassens og folkets kamp mod nyliberalisme og krig, men det vil i sidste ende ramme SF selv. Med støtte til EU's supermagtsopbygning har SF entydigt placeret sig på imperialismens side. Hvad SF's hovedbestyrelse har sagt ja til bare ved at ville ophæve forsvarsforbeholdet, er dansk deltagelse i nye – eller rettere meget gamle – kolonikrige som den, vi nu ser i Tchad.

Blandt EU-modstandere og på store dele af venstrefløjen føler man sig snigløbet af SF. Folkebevægelsen mod EU er stærkt kritisk over for SF's beslutning:

- Villy Søvndal og hans EU-begejstrede venner i ledelsen har travlt med at tromle en ny EU-linje igennem, hvor der er ophørsudsalg af flest mulige principper. De siger nu reelt ja til EU-oprustning, EU-dikteret ultraliberalisme og undergravning af retssikkerheden, udtaler Ditte Staun, som er talsperson for Folkebevægelsen mod EU. Hun spørger:

- Hvorfor har de så travlt med at ændre holdningen til undtagelserne i deres hovedbestyrelse, når partiets medlemmer kunne have fået større indflydelse på afgørelsen ved deres landsmøde i april?

Også en del af SF's egne medlemmer føler sig stukket i ryggen. Efter hovedbestyrelsens beslutning meddelte folketingskandidaten Erik Bach, at han forlader partiet og vil stifte et nyt parti, Folkesocialistisk Alternativ.

- SF fjerner sig med sit ja til Lissa-

Militariseringen af EU foregår hurtigt og på mange felter.

EU's udenrigsministre besluttede den 28. januar at sende en EU-styrke med 3.700 soldater til det afrikanske land Tchad, som var fransk koloni fra 1891 til 1960. 2.000 af soldaterne er franske.

Styrken skal ledes af en irsk general. Den skal fungere på stedet fra marts og har foreløbig mandat til at blive der i 12 måneder. Omkostningerne er beregnet til omkring 900 mio. euro. Irland og Polen vil hver bidrage med 400 soldater. I alt deltager 14 EU-lande, heriblandt også Østrig, Belgien, Grækenland, Italien, Rumænien, Spanien, Sverige, Tjekkiet og Holland.

- Når EU sender en fransk domineret styrke til en tidligere fransk koloni, så stiller det et brandfarligt spørgsmåls-

bon-traktaten fra en del af sit socialistiske grundlag. Gennem ønsket om ophævelse af retsforbeholdet fjerner SF sig fra sit folkelige grundlag ved at acceptere, at centrale demokratiske beslutninger nu flyttes væk fra det nationale demokrati, skriver Erik Bach i en pressemeddelelse. Han tilføjer:

- Ophævelsen af forsvarsforbeholdet vil medføre en evig kamp, om der er FN-grundlag bag militære aktioner, eksempelvis som ved Irakkrigen. SF træder med gårsdagens beslutning tættere på den politiske elites verdensopfattelse og længere væk fra et bredt folkeligt grundlag, hvor befolkningens liv og erfaringer afspejles i den førte politik.

Folkesocialistisk Alternativ skal placere sig på det, Erik Bach betegner som 'den brede motorvej, som tegner sig mellem SF og Enhedslisten'.

SF's EU-ordfører Anne Grethe Holmsgaard kommenterer Erik Bachs udmeldelse således:

- Med de holdninger, han tilkendegiver, der synes jeg ikke, han kan gøre andet end at melde sig ud. Han er fundamentalt uenig med SF, og så er det klogere og mere fair at sige, at man træder ud.

Bachs udtræden bliver ikke den eneste kraftige reaktion på SF's kurs.

EU: Kolonitropper til Tchad

tegn ved neutraliteten og motivet, siger Ditte Staun, talsperson for Folkebevægelsen mod EU:

- Frankrig har nemlig stadig tætte forbindelser til og økonomiske interesser i landet, der ikke kun ernærer sig ved bomuldsproduktion, kvægavl og gummiplantager, men jo også har olieressourcer.

- Takket være vores militære EU-undtagelse deltager Danmark ikke i en styrke, der ikke lever op til den helt grundlæggende forudsætning om neutralitet, konstaterer Ditte Staun, som har skrevet speciale om humanitær intervention.

I 2003 begyndte udvindingen af olie i Tchad, hvilket betød store indtægter for landet, og både Frankrig (EU), USA og Kina er til stede for at få del i gevinsterne. Præsident Idriss Déby sidder tungt på

olieindtægter og magten, og der er stor utilfredshed med udviklingen i store dele af den ti millioner store befolkning. Den kom for alvor til udtryk, da Déby i 2005 ændrede forfatningen, så han ikke skulle gå af efter anden embedsperiode. Herefter vendte også en række af hans egne ministre sig imod ham og dannede 'oprørsbevægelsen' UFDD (De Forenede Kræfter for Demokrati og Udvikling).

Situationen tilspidsedes kraftigt, da

oprørsstyrker kort efter EU-beslutningen at afsende en interventionsstyrke rykkede ind i hovedstaden Ndjamena, hvor der i de sidste uger har været heftige kampe.

Sudans urolige Darfur-provins grænser op til Tchad, og der befinder sig hundredtusinder af flygtninge fra Darfur i Tchad. Den sudanesiske regering beskyldes af vestlige politikere for at støtte oprørerne.

Ifølge den engelske avis The Guardian har Frankrig i forvejen 1.450 soldater i landet til støtte for Idriss Déby og hans regime.

Socialistisk Folkeparti vil nu bistå Fogh-regeringen med at afskaffe Danmarks militære og retlige forbehold, sådan at danske soldater kan deltage i kommende Tchad-missioner. Hvem og hvad vil det tjene?

Stop Frankrigs og EU's indblanding i Tchad

Endnu en gang har de franske myndigheder og dets 1.450 mand store styrke af udrykningssoldater holdt Tchads diktator Idriss Déby ved magten.

Det kræver en hel del frækhed at påstå, som forsvarsminister Hervé Morin gør det, at "Frankrig er neutral i denne nye krig."

I 2006 blev franske bombefly indsat i Tchad, hvilket betød at Déby-regimet ikke blev væltet dengang. I dag er mirageflyene overflyttet til 'et sikkert sted' i et naboland, hvilket ikke betyder, at det franske militær forholder sig passivt. I kraft af selve deres tilstedeværelse fortsætter de med at beskytte et regime, som holder sig ved magten med vold.

I morgen vil vi måske høre, at det franske militær aktivt har deltaget i kampe med mange civile ofre.

Et nyt sort fransk kapitel er på vej

Helt modsat, hvad de franske myndigheder påstår, er der fortsat tale om en nykolonialistisk støtte til reaktionære regimer, der som betaling sælger ud af deres lands rigdomme.

Det kan være, at Sarkozy eventuelt vil droppe Déby, men fransk imperia-

Udtalelse fra Frankrigs Kommunistiske Arbejderparti, PCOF om borgerkrigen i Tchad, hvor franske styrker og en planlagt EU-styrke skal komme den trængte præsident Idriss Déby til undsætning

lisme vil ikke give slip på Tchad, som er et nøgleland for fransk militær i Afrika.

Det er i Tchad og Den Centralafrikanske Republik, at udenrigsminister Kouchner og Sarkozy ønsker at placere en EU-styrke på 3.700 mand, som direkte involverer 14 lande.

- Dette er en udmærket demonstration af det europæiske forsvar, som vi må danne. Ingen har afslået at give økonomiske bidrag. Tværtimod har anstrengelserne overgået vore forventninger, sagde Kouchner til de deputerede i det franske parlament.

Hvad vil EUFOR forsvare?

Men hvad vil denne styrke 'forsvare'? Officielt er formålet at beskytte

'flygtninge og fordrevne personer' i de to lande. Men hvordan kan dette undgås at ses som indblanding designet til at sikre EU's tilstedeværelse i en strategisk region, som er blevet en tumleplads for kampen om indflydelse imellem EU, USA og Kina? De søger alle at skaffe sig kontrol over olieressourcerne, også bl.a. indbefattet uudnyttede uranforekomster.

Forsvaret af EU's 'vitale interesser' er en af de opgaver, som blev fastlagt med beslutningen om det europæiske forsvar i Lissabon-traktaten.

Dette betyder, at de europæiske imperialistmagter har til hensigt at involvere alle EU's medlemslande i at forsvare deres interesser, der fremstilles som vitale interesser for EU.

Sammen med folket i Tchad siger vi: *Franske tropper ud af Tchad!*

Sammen med folket i Tchad siger vi: *Franske tropper ud af Afrika! Nedlæg de franske baser!*

Og sammen med de europæiske folk, der ikke ønsker en politik med militær intervention, siger vi klart: *Nej til EUFOR!*

Fransk indblanding har varet for længe! Solidaritet med Afrikas folk!

Finske sygeplejerskers kampskridt inspirerer

Et stort flertal af sygeplejerskerne og social- og sundhedshjælperne er klar til at indgive en kollektiv opsigelse. Det viser en ny undersøgelse foretaget af Analyse Danmark for Ugebrevet A4. Hele 70 procent af social- og sundhedsassistenterne/hjælperne, 55 procent af pædagogerne og 51 procent af folkeskolelærerne siger her ja til i en fælles aktion at sige deres job op for at presse de offentlige arbejdsgivere til at give væsentlige lønstigninger. Det er uden tvivl de finske sygeplejerskers erfaringer ved overenskomstforhandlinger i efteråret 2007 der inspirerer. Her betød den klare udmelding om kollektiv opsigelse, at de opnåede 28 procent lønforhøjelse endda uden at komme i strejke.

Sætter dansk model ud af kraft

Med henvisning til EU retten har den polske arbejdsret underkendt en afgørelse i det danske fagretslige system. Her havde Malernes fagforening havde ført en sag for en polsk maler hvilket betød han fik efterbetalt 86.000 kr. på grund af underbetaling fra sin polske arbejdsgiver Gal-Met. Ifølge østaftalen skal østarbejdere omfattes af danske løn- og arbejdsvilkår, hvis de arbejder i Danmark. Det lykkedes at få pengene ud af firmaet og få dem overført til Polen. Men den polske arbejdsret har nu annulleret afgørelsen, og tvinger den polske arbejder til at tilbagebetale beløbet til sin polske arbejdsgiver.

41 pct. flere arbejdstilladelser i 2007

Der blev udstedt knap 23.000 nye arbejdstilladelser i 2007. Det er 41 pct. mere end i 2006. Polakkerne ligger i spidsen med 1660 arbejdstilladelser svarende til 35%. Herefter kommer briter med 441, kinesere med 391, indere med 335 og litauere med 274. Arbejdstilladelserne udgør mere end hver tredje af alle nye opholdstilladelser, fremgår det af Danmarks Statistik.

Pædagoger klar til kamp: Lønnen skal op

1.500 tillidsrepræsentanter fra BUPL var den 5. februar samlet til stormøde om overenskomst. Dagen var præget af stor kampgejst – og stort fokus på lønnen.

- Pædagoger er et rimeligt folkefærd, som elsker deres arbejde. Så når pædagogerne denne gang virkelig forlanger og forventer et markant lønløft, så er det meget

alvorligt ment. Dagen i dag har vist, at der er stor kampgejst blandt pædagoger. Så arbejdsgiverne får ikke held med at spise pædagoger af med en overenskomsttafte, som ikke kan ses direkte og meget tydeligt på lønsedlen, siger Henning Pedersen, formand for BUPL.

BUPL forlanger et lønløft, som giver bedre balance mellem det offentlige og det private arbejdsmarked. Hver gang en privatansat mand med mellemlang uddannelse i dag tjener 100 kroner, tjener en pædagog 76 kroner. Det skal der laves om

FOA: Vi ønsker mere i løn og vi ønsker anerkendelse

Vi vil blive ved med at kæmpe for den løn, vi er berettiget til. Sådan lyder beskeden fra 2.500 tillidsrepræsentanter i FOA, der tirsdag den 5. februar holdt møde i Odense om de nye overenskomster.

Overenskomstforhandlingerne er denne gang forløbet meget trægt. Arbejdsgiverne har nølet, tidsplanen er skredet, indrømmelserne har været stærkt begrænsede.

FOA ønsker resultater. Derfor ønsker vi først og fremmest et forlig. Et forlig vil

sikre stabilitet. Og et forlig vil også være arbejdsgivernes og samfundets anerkendelse af den indsats, som hundredtusinder af offentligt ansatte dagligt leverer.

Men ender det ikke med forlig, så er der i FOA en historisk vilje til at sætte magt bag vores krav om højere løn og anerkendelse. FOA har udtaget de første 23.000 medlemmer til at gå i konflikt. Og vi vil ikke tøve med at udpege flere konfliktområder i takt med, at arbejdsgiverne siger nej til vores krav.

FOA har peget på nødvendigheden af at indføre mandeløn til de typiske kvindedefag inden for omsorg, pleje og pasning. Det er decideret urimeligt i 2008, at hver gang mandefagene i den private sektor tjener 100 kroner, så er der kun

på, hvis det fortsat skal kunne lade sig gøre at rekruttere uddannede pædagoger til dag- og fritidsinstitutionerne, mener pædagogerne. En ny undersøgelse viser, at fire ud af ti kommuner har problemer med at få besat de ledige stillinger.

- Vi mærker en meget stor interesse blandt pædagogerne for overenskomsten denne gang. Det, at 1.500 pædagoger er mødt op i dag og har tilkendegivet, at de er helt klar til at bakke op om kravene, viser sagens alvor. Der skal simpelthen bedre overensstemmelse mellem pædagogers løn og deres uddannelse og ansvar, siger Henning Pedersen.

BUPL har udtaget ti kommuner til konflikt i første runde, hvis det skulle komme dertil. Med kommunerne Frederiksberg, Høje-Tåstrup, Rudersdal, Guldborgsund, Odense, Esbjerg, Horsens, Holstebro, Hjørring og Bornholm sendes hvert tiende af BUPL's medlemmer i konflikt, og derefter er der mulighed for at optrappe yderligere.

- Vi har i dag hørt, at forhandlingerne med KL går utrolig trægt, og det er mit helt klare indtryk, at pædagogerne er fuldstændig klar til konflikten, hvis det skulle komme dertil, siger Søren Bøgild, tillidsrepræsentant på specialskole i Randers.

81 kroner til de typiske kvindefag i den offentlige sektor for ansatte med samme uddannelseslængde.

FOA har peget på det urimelige i, at den private sektor, som i forvejen tjener mest, har haft en bedre lønudvikling end den offentlige sektor. Efterslæbet skal hentes ind denne gang.

FOA har peget på nødvendigheden af anerkendelse af medarbejderne, der leverer offentlig velfærd. Hvis vi vil sikre fastholdelse, rekruttering og muligheden for at udvikle vores velfærdssamfund, så bør samfundet i langt højere grad anerkende medarbejdernes faglighed og kompetencer. Anerkendelse er også mere i løn. Anerkendelse er bedre vilkår i hverdagen. Og anerkendelse er at stole på medarbejderne og slippe dem fri i hverdagen frem for at møde dem med dokumentationskrav, minuttyranni og mistillid.

Kyllingen

Som på enhver arbejdsplads får man i fængslet Kærshovedgård tildelt et øgenavn. Her går det blot hurtigere. Jeg selv bliver kaldt E.T. grundet min talestrøm: Evigt Talende. Kaj er tagdækker: "Tagkaj". "Iso" forvekslede isolation med butikken ISO. "Morfar" er blot en ældre mand, som ingen børn eller børnebørn har.

"Kylling" har fået sit på grund af hans spinkle kropsbygning.

Kylling har siddet i en god måneds penge på grund af lemfældig omgang med hash og står til løsladelse om et par dage, men han ryger "den fede", ligesom fire-fem andre. De er afhængige af beruselsen, som virker beroligende, især når de om aftenen bliver låst inde, og kun har sovebriksen, men intet selskab. Det tager ikke betjentene lang tid at udpege "syndere", så de har ekstra fokus på de "udstillede". Kylling er så rar og naiv, så han falder igennem på alle punkter.

Han bliver grebet på stikprøvekontroller ved vækning med stoffet i urinen. Hans værelse ransages, og der findes en hashklump.

Kylling er helt igennem uheldig. Det er dog sjældent, at han kaldes til afhøring, fordi systemet ikke har tiden til det. Når vi en sjælden gang stiller Kylling et spørgsmål, skal man bevæbne sig med en god portion tålmodighed og et overskud, der hele tiden leder ham på vej til svaret. Uanset hvilket spørgsmål man stiller ham, så bruger han mindst halvandet minut på at stille skarpt, hvorefter han begynder med en historie fra sin barndom.

Kylling er såmænd fed nok. Lidt yngre end jeg selv, og vi deler samme musiksmag. I modsætning til de fleste andre kunne jeg bedst lide at kalde ham ved hans rigtige navn, Edmund. Han havde gjort karriere inden for musikbranchen, hvor han havde stillet gear til rådighed for de største popmusikere på landets stør-

ste scener. Jeg tror ham. Han er ikke typen med store armbevægelser, som der ellers er en del af. Det er en hård business, og han har deltaget i løjerne. Det gælder forskellige former for misbrug og hasardspil. Han yndede at spille "halv tolv" – oven i købet med huset som indsats.

I mine 19 dage ser jeg ikke en dråbe alkohol, men der bliver godt nok fyret "den fede". Kylling deltag-

ger.

Kort før løsladelsen vækkes han med beskeden:

- Du tager lige tøj på, for du skal en tur med mig for at aflevere en urinprøve, beordrer betjenten.

Det ærgrer Kyllingen, fordi han havde planer om at benytte sit krav om orlov på at nedskrive sin straf med to dage. Den plan er nu bragt i farezonen.

- Jamen, jeg har kun siddet inde i 32 dage, så mit misbrug derhjemme sidder jo stadig i kroppen, prøfterer han.

- Du er udtrukket ved en tilfældighed. Det var dit nummer, der kom op af hatten.

Argumentationen

gør ikke Kyllingen mere positivt indstillet.

- I ved jo godt selv, at I greb mig i at ryge i sidste uge, så prøvens udfald giver jo sig selv.

- Det er ikke os, der har bestemt, at du skal kontrolleres. Det kan du takke Lene Espersen for, svarer betjenten, der på den måde bringer sig selv uden for skudvidde. Det er et almindeligt og meget brugt kneb af ansatte i det repressive statsapparat.

Kylling må som så mange andre gange i sin tilværelse vride armen om på sig selv og erkende sin individuelle magtesløshed over for systemet og dets bureaukratiske argumenter.

Friheden kan han vinke farvel til – straffen bliver forlænget med en uge.

Reno

Det er på tide vi mødes igen

Opråb til international fagforeningskonference i Gönen, Balikesir, Tyrkiet 23-25. maj 2008

Internationalt må kampvillige faglige kræfter udvikle en langt større sammenhæng og fælles slagkraft, end tilfældet er i dag. Med udgangspunkt i en række progressive tyrkiske fagforeninger indkaldes til en storkonference i maj måned.

Denne appel er underskrevet af en lang række fagforeninger og faglige kræfter fra Frankrig, Tyskland, UK, Grækenland, Indien, Italien, Tunesien, Spanien og Tyrkiet. Den står åben for tilslutning fra alle kampvillige faglige organisationers og tillidsmænds side.

og deres faglige organisationer. Disse to aspekter eller slutresultater af kapitalens aggressive angreb har ført til, at de bånd, som arbejderne har indbyrdes og til deres fagforeninger, er gået i hårdknude. Den nuværende periode har igen bevist, at det er umuligt at komme ud af denne hårdknude med den fremherskende fagforeningsmentalitet, som står for klassesamarbejde og rådne kompromisser.

Skønt behovet for fagforeninger og faglig kamp i dag er vokset – de samme behov, der i sin tid fødte den, dvs. nødvendigheden af at indstille konkurrencen mellem de arbejdende og skabe organiseret arbejderenhed imod kapitalistklassen – skønt alle disse behov forstærkes, som skaber fagforeninger, så mister en betydelig del af fagforeningerne stadig blod. Dette skyldes især, at fagforeningerne både har opgivet troen på en kæmpende fagbevægelse og på en kæmpende fagbevægelse i praksis.

Når arbejderne har givet udtryk for deres mistillid til fagforeningerne, har det klassesamarbejdende fagbureaukrati på sin side brugt dette som en undskyldning for at slippe for kamp. Men baggrunden for den førnævnte hårdknude er ikke 'arbejdernes uvillighed'. Igen og igen er det et faktum og bevist, at arbejderne deltager i kampen, når fagforeninger optræder med en militant og troværdig holdning, linje og ansvarlighed. Sådanne fagforeninger, som organiserer kampen på denne måde, bliver stærkere. Uanset deres udfald viser de kampe og den mod-

stand, som organiseres af arbejderne imod kapitalens aggression og tvangspåbud, at det ikke er arbejderne og de arbejdende, som undslår sig for kamp.

Vi, de kæmpende fagforeninger, fagligt aktive og fagforeningsmedlemmer, hvis navne står som underskrivere på dette opråb, og som står ansigt til ansigt med kapitalens alsidige angreb, med svære skader og permanente problemer i fagbevægelsen, tror ikke på, at det skulle være umuligt at ændre, hvad der nu foregår i fagbevægelsen på internationalt plan.

Det er ikke umuligt at løse det dilemma, som den internationale fagbevægelse befinder sig i, og det er ikke umuligt at besejre kapitalens aggressivitet. Tværtimod viser både vores egen praksis og den internationale arbejder- og fagforeningsbevægelses righoldige og vejledende historie og tradition, at der er en vej ud af dilemmaet og den handlingslammelse, der er blevet større som følge af den faglige klassesamarbejdslinje og -praksis, arbejderbevægelsen har oplevet. Arbejdernes modstand og kamp over hele verden viser os, at disse problemer kan overvindes.

Ser man bort fra historien i øvrigt, så viser alene de sidste 20 år, at underkastelse under kapitalens aggression, afpresning og trusler og den ene indrømmelse efter den anden ikke har tilfredsstillet kapitalistklassen eller gjort det muligt at afværge en forværring af arbejderklassens levevilkår. Desuden er det åbenbart, igen udledt af de seneste

I et forsøg på at afstive det kapitalistiske udbyttersystem udløste den internationale kapital og dens respektive regeringer for omtrent 20 år siden et verdensomspændende angreb ved at gøre brug af demagogien om "globalisering". Det voldsomme fremstød tog form af vidtrækkende socio-økonomiske angreb, lige fra privatiseringer til fleksibel arbejdstid, fra forlængelse af arbejdstiden og arbejdslivet til systemet med underentrepriser, og i den senere tid med angreb på demokrati- og frihedsrettighederne.

Når man ser på den nutidige arbejderbevægelse, er det et ubehageligt faktum, at det er på høje tid at iværksætte en kraftfuld kamp for at imødegå disse angreb. Skønt der selvsagt er forskelle lande, sektorer og fagforeninger imellem, så er det svaghed, ustabilitet, opsplitning, mangel på kræfter, desorganisering og mistrøstighed, som karakteriserer den almindelige situation i den internationale arbejder- og fagbevægelse.

Angrebene fra den internationale kapital og dens respektive regeringer har ikke bare ødelagt levevilkårene for arbejderne; de har også i høj grad smadret tilliden og tiltroen, som arbejderne har til hinanden

20 års erfaringer, at alle borgerlige regeringer, fra konservative til socialdemokrater, der har haft magten, ikke helmer med at føre det kapitalistiske program for aggression ud i livet.

For arbejderne og deres fagforeninger er situationen blevet stadig tydeligere: For at kunne ændre betingelserne til fordel for det arbejdende folk, for at nedkæmpe kapitalens og dens regeringers socio-økonomiske angreb, for at forsvare de demokratiske rettigheder og for at standse de krige, som gennemføres og fremprovokeres af de imperialistiske stater, og især USA, har vi intet andet valg end yderligere at forstærke kampene i vore lande og i vore faglige organisationer.

Naturligvis er denne internationale konference, som vi ønsker at sammenkalde, hverken et alternativ til de faglige strukturer, platforme og konferencer i de forskellige brancher og lande, men på den anden side gør disse strukturer ikke denne konference overflødig.

Vores opråb baserer sig på meget konkrete behov:

- *Hvis* den internationale kapital har muligheder for at opnå maksimalt udbytte af de økonomiske, politiske, juridiske og kulturelle forskelle mellem landene, og *hvis* den dristigt udnytter disse muligheder for at opildne konkurrencen mellem arbejderne og tilmed imellem fagforeningerne indbyrdes;

- *Hvis* den internationale kapital er i stand til at bruge internationale organisationer som Den Europæiske Union, Den Internationale Valutafond (IMF), Verdensbanken, WTO (World Trade Organisation) og G8 som redskaber til at manipulere og sætte folkene op imod hinanden, for at undertvinge dem og legitimere et sæt af koordinerede skridt til beskæring af økonomiske og politiske frihedsrettigheder og hindre brugen af dem.

- *Hvis* arbejderne i alle lande ikke er i stand til at blokere for, at den internationale kapital udnytter disse muligheder, til dels på grund af hjælpeløshed og manglende organisering, og til dels på grund af manglende indbyrdes forbindelse; og *hvis* klassesamarbejdende og pro-kapitalistiske fagforeninger, som hylder "den internationale konkurrence" som en naturlov, man nødvendigvis må underlægge sig, har reduceret international solidaritet til symbolske erklæ-

Initiativet til en international faglig konference for koordineret at styrke klassekampslinjen i den internationale arbejderbevægelse er en stor nødvendighed, og Arbejderpartiet Kommuni-

sterne, APK, hilser det med glæde. Vi deler den analyse af situationen, som dette opråb udtrykker.

Dorte Grenaa, formand for APK, udtaler:

- *Vi opfordrer kraftigt til, at progressive og kæmpende fagforeninger, faglige organisationer, tillidsfolk og fagligt aktive undertegner opråbet og er med til at sprede det, og til at deltage i selve konferencen. Vi er overbevist om, at den vil betyde et væsentligt skridt fremad i kampen mod den kvælende nyliberalisme.*

For yderligere information kan arrangører og underskrivere af opråbet kontaktes på følgende e-mail-adresse: info@i-tuc.net

ringer og besøg og har forvandlet enigheden og solidariteten imellem arbejdere i alle lande til noget meningsløst;

- *I så fald* eksisterer der uden tvivl et alvorligt og brændende behov hos de kæmpende, oprigtige fagforeningsfolk og fremskredne arbejdere, som for det meste ikke engang kender hinandens eksistens, for at komme sammen og lære hinanden at kende og diskutere problemerne i den kamp, de fører imod de aktuelle angreb fra kapitalens og deres regeringers side. Således kan de som resultat af den gensidige erfaringsudveksling og overvejelse af mulige former for kollektive aktioner gøre disse kampe kollektive og samlede omkring én kamplinje og en fælles forståelse.

Der er ingen tvivl om, at den internationale fagforeningskonference er en konkret nødvendighed, som ikke kan udsættes. Ved at sammenholde kampene, vi alle kæmper i vores egne lande imod de internationale monopoler, med internationale erfaringer og forbindelser vil der blive dannet grundlag for en fælles forståelse og linje i kampen mod konkrete angreb. På denne basis må det diskuteres, hvordan man stopper fagforeningernes tab af kraft, et af de fundamentale emner for dagens fagforeningsbevægelse, og de mangesidede problemer med at opbygge fagforeninger som kamporganisationer, som igen kan inspirere og vinde arbejderne tillid.

Af denne grund slår vi fast, at vi skal 'Træde sammen!' igen som kæmpende fagforeninger og fagforeningsfolk, der repræsenterer hundredtusindvis af arbejdere og arbejdende, for at tage følgende emner op:

1. Hvordan og på hvilket grundlag kan vi som fagforeninger bygge vores kampe imod de mangesidede angreb fra kapitalen og dens regeringers side på en fælles linje og forståelse og i forbindelse med hinanden?
2. Hvordan og med hvilken fagforeningspolitik og linje kan vi få løst den hårdknude, som fagforeningerne i øjeblikket befinder sig i, samt overvinde det tab af styrke, som størstedelen af fagforeningerne gennemgår?
3. Hvad kan vi gøre for at udvikle internationale fagforeningsforbindelser og mere effektivt dele de indhøstede erfaringer?

I sammenligning med de foregående år er de livskraftige og dynamiske elementer i den internationale fagforeningsbevægelse mere udbredte og stærkere i dag end tidligere, og samtidig er arbejderne målrettede på at kæmpe og deres vrede blevet skærpet.

Det er præcis af den grund, at vi i dag siger, at netop nu er tiden, hvor vi skal mødes igen!

Undertegnet af hen ved et hundrede fagforeninger og faglige ledere

Leif Larsen: Med liv og sjæl for sin klasse

illegale hær. Arbejdsmand var betegnelsen på en ufaglært arbejder, og Wagner var kommunalarbejder. Han var den første arbejdsmand, der blev general, og også den første general, der blev arbejdsmand. Der skete det, at da modstandsbevægelsen havde reddet samarbejdspolitikere fra retsopgør, indtog de deres taburetter på Christiansborg og fortsatte som før. De begravde enhver tanke om fornyelse og rullede det hele tilbage. General Wagner og Leif Larsen og godt en snes andre blev simpelt hen sparket ud af hæren.

Hæren forblev, hvad den havde været. Det var bittert for Leif Larsen og mange andre, men han lod sig ikke slå ud.

Som trykkeriarbejder deltog han med liv og sjæl i kampen for at højne typografernes arbejdsforhold og lønninger. Typografer og frisører var den gang et af de ringeste fag, og det kostede megen hård kamp at komme op i solen. Der er nok glemt af mange. Det sociale engagement kom til at præge hans liv som græsrod, iværksætter og inspirator.

Selv om det måske ikke var helt uventet, ramte det alligevel som et kølleslag, at Leif Larsen ikke mere var hos os. Der bliver tomt efter ham, og han kan ikke erstattes.

Som smedelærling på det hedengangne Helsingør Skibsværft lærte han at svinge forhammeren, og siden hen slog han mange slag for den klasse, han var et barn af, for de underprivilegerede, for dem, der skaber og bygger og er hele samfundets fundament.

Modnet gennem sin indsats i modstandskampen var han med til i 1945 at rejse kravet om 21 års valgret og dagskole for lærlinge. Det kom ikke bare flyvende, men kostede hård kamp. Leif hørte til dem, der lyttede til Frihedsrådet og det kommunistiske parti, der på mange måder var en murbrækker og viste vej – ikke blot i frihedskampen. Han skulle have en militæruddannelse og som officer være med til at demokratisere hæren. Og det trængte den jo gevaldigt til.

Han blev uddannet sammen med den legendariske general Johansen, arbejdsmand Svend Wagner, der havde været leder af den

I mange år var han næstformand i Aktive Modstandsfolk. Det er en forening, der sled og slæbte – og stadig gør det – for at sikre frihedskæmperne og deres enker en lidt bedre tilværelse ved at få dem tilkendt erstatning eller pension efter den såkaldt 'gode lov', det vil sige lov om erstatning til besættelsestidens ofre fra 1945.

Leif var med til her at gennembyrde solide bureaukratiske mure, der står den dag i dag, altså en mur, der aldrig faldt. Vi fortsætter det nødvendige nedbrydningsarbejde.

Også i sine mange år som journalist – en af de kritiske af slagsen – bankede hans røde hjerte for mærkesager. Som medlem af Dansk Journalistforbunds hovedbestyrelse og forretningsudvalg pressede han på for at en bedre og nutidig pensionsordning. Det lykkedes, og kollegerne hædrede ham ved at udnævne ham til æresmedlem.

Det skal ikke nægtes, at Leif Larsen også måtte kæmpe imod indædte reaktionære modstandere. Det kom til udtryk i hans arbejde i gruppen Journalister for Fred. Det blev af nogle udskreget som partipolitik. Forbundet

Frede Klitgårds tale ved mindemødet for Leif Larsen i den store sal (festsalen) i Folkets Hus, Rømersgade (Arbejdersmuseet) onsdag den 6. februar 2008.

måtte ikke beskæftige sig med partipolitik, lød det. Men også disse røster forstummede, da Leif Larsen som journalistforbundets repræsentant kastede sig ud i et forsøg på at få revideret den utroligt lukkede arkivlov, der i praksis kun gav særligt udvalgte adgang til statens arkiver. Til de arkiver, der i realiteten er folkets ejendom. Loven gælder stort set den dag i dag som politikernes skærmbret imod ubekvemme sandheder om Danmarks nyere historie, f.eks. meget aktuelt om anvendelsen af Grønland som base for atomkrig og ulovlige transporter af præsident Bushs og Anders Fogh Rasmussens torturfanger, der er berøvet alle menneskelige rettigheder.

I rækken af litteraturen om besættelsen står Leif Larsens bøger som markante milepæle. Det gælder hans bog om Bopa, som hans legendariske far, der byggede flugttunnelen i koncentrationslejren i Horserød, stiftede. Det var verdens bedste flugttunnel, med elektrisk lys og kuldeisoleret med mængder af varme uldtæpper.

Det gælder også *De Forvarede*, hvor han skrev sammen med historikeren Thomas Clausen. Her blotlagde de politikernes skændige behandling af ca. 600 mennesker, der blev jaget og indespærret som gidsler for politikernes kollaboration med den nazistiske overfaldsmagt.

I bogen *De Forvarede* afdækker forfatterne den politisk og moralsk forkastelige politik over for tyske antinazister. Trods asyl var de ikke sikret imod udlevering til fjenden – til tughus og henrettelse.

Leif Larsen organiserede Den Koordinerende Gruppe. Den repræsenterede mange faglige grupper og andre sammenslutninger, som rejste sagen om tyveriet fra Den Sociale Pensionsfond. Den var finansieret af en særskat og var øremærket til en tillægspension, som forvandt op i den blå luft. Det skete ved hjælp af juridiske lovvridninger og burde få konsekvenser. Da alle veje er spærret, har Den Koordinerende Gruppe nødtvunget måtte nedlægge sig selv.

Leif Larsen tog også en tårn, da en garde af historierevisionister tog fat på at minimere

modstandskampens betydning og greb til ufine metoder for at tilsværte modstandsfolkene – Danmarks største og mest slagkraftige folkebevægelse, der i sidste ende sikrede Danmarks ret til selvbestemmelse, til fred og frihed. Organisationen Dokumentationscenter mod Historieforfalskning så dagens lys med Leif Larsen som ildsjælen og dens første formand. De mange offentlige debatmøder har vakt betydelig opmærksomhed og genklang og er et glimrende instrument, der er med til at sætte dagsordenen på dette felt.

Hvorfor var Leif Larsen den, han var? Hvad var det, der drev ham til den utroligt omfattende indsats? Svaret er ret enkelt og kendes af mange. Det var hans tilslutning til de kommunistiske idealer. I Det Kommunistiske Manifest forkyndte Marx og Engels en ny og bedre tid, en morgenrøde for menneskene. Der er grund til at gentage målet, der opridses i Manifestet: Hver enkelt menneskes frie udvikling er betingelsen for alles frie udvikling.

Det var også Leif Larsens fremtidsvision.

Vi er sikkert mange, som aldrig vil glemme, og som vil tage vare på Leif Larsens uselviske indsats og varme kammeratskab. Han var god til at rode op i tingene, god til at sparke døre ind. Vi er sikkert mange fra hans hold, som vil følge ham og gå i hans spor.

Den berømte 14 meter lange flugttunnel i Horserød, som Leif Larsens far Eigil, den legendariske leder af Bopa, skabte

Modstandens verden – om mulig domfældelse af legitime handlinger

Af Patrick Mac Manus

Dette er en tale Patrick MacManus holdt hos Dokumentationscenter mod Historieforfalskning DmH på dets årsmøde og generalforsamling den 2. januar. Patrick MacManus er anklaget for at overtræde terrorlovgivningen som talsmand for Foreningen Oprør

Et center mod historieforfalskning søger at hævde og genskabe den historiske sandhed. Dette er dybt nødvendigt i spørgsmålet om folkeligt oprør som historisk kendsgerning og i visse tilfælde: en fortsat nødvendighed.

En nødvendighed, der indtræffer når alle andre handlingsmønstre er undertrykte og utilgængelige for en stor befolkningsdel. Dette ser vi fortsat flere tilfælde af. Men de nægtes af den dominerende politiske og sociale magt, både i de enkelte nationer og i et globalt perspektiv. I stedet sættes en liberalistisk økonomisk model, der hævdes at være den nødvendige og tilstrækkelige forandring til opnåelse af sociale og politiske mål.

Dette ser vi en del eksempler på. Det udtrykker sig stærkt i forhandlingerne om markedsadgang mellem afrikanske lande og Den Europæiske Union, hvis resultat vil være en omfattende underminering af landenes egen udviklings-

proces. Egen produktion vil blive erstattet af import af statsunderstøttet europæisk eksport. Egne handlingsmuligheder vil blive stærkt begrænset.

Modstanden og konflikten mellem folkelige interesser og statspolitiske mål ses i mere voldsomme former. Foreningen Oprør har søgt at gøre sig gældende her. Blandt mange eksempler har vi valgt to, andre valg ville også have været mulige.

Vi peger på Palæstina, på okkupationen og undertrykkelsen af befolkningens liv og fremtid, uden at en fredelig tilgang til konflikten har kunnet ændre vilkårene. Tværtimod er besættelsen og etablering af omfattende boligsektorer vokset, selv i de seneste måneder, hvor fremtiden netop var blevet søgt forhandlet i Annapolis med omfattende deltagelse. Landet bliver i stigende grad delt i isolerede og dybt kontrollerede sektorer, hvor befolkningen indelukkes i områder, der minder om den tidligere sydafrikanske apartheids adskillelse af befolkningen i såkaldte *bantustans*.

Vi peger på Colombia, hvor en statsmagt båret af jordejere og militæret og de privilegerede hersker over magten. Som få af sine nabolande har styret tilsluttet sig en ubetinget økonomisk politik som genstand for ubegrænset eksport og produktionsmuligheder for stormagten. Her har dens selskaber kunnet herske som ellers sjældent muligt i vor tid, med omfattende drab på ledere og medlemmer af faglige organisationer, der søger at opnå tålelige vilkår for de arbejdende. Modstandens forsøg på at deltage i den demokratiske

proces, herunder præsidentvalget, blev præget af mord i tusindvis af dens kandidater, medlemmer og sympatiserende. Igen vendte FARC tilbage til skoven, til de mere utilnærmelige områder og er der endnu. Når stemmen ikke kunne tale, når stemmen blev kvalt og udslettet, var der kun våbnene tilbage.

Det er det, vi hæfter os ved. Ved en 'terrorlovgivning', der er trådt til igennem de sidste fem år. I Danmark og verdensomspændende. 'Terrorlisten' omfatter de to nævnte organisationer, og deres registrering på listen opretholdes. – "Svaret er nej. Der er ingen grund til at ændre vores holdning," udtalte EU's udenrigspolitiske leder Javier Solana efter et møde med Colombias præsident Alvaro Uribe. "Uribe har vores fulde støtte til kampen, som han kæmper mod terrorisme," tilføjede Solana ifølge BBC (23.1.2008). FARC's opregning på 'terrorlisten' blev anbefalet af USA, som allerede var i konflikt med bevægelsen, og organisationen blev snart inkluderet på den europæiske liste.

Oprør er tiltalt, men endnu engang er det udsat. Justitsministeriet ønsker tilsyneladende, at sagen mod Fighters & Lovers først bliver afgjort. Frifindelsen i Københavns Byret er klaget videre til Landsretten, hvor anklagemyndigheden sandsynligvis vil anlægge en anden strategi. I byretten forlod den sig på utroværdige vidner, bl.a. fra den israelske efterretningstjeneste.

Nye anmeldelser vokser også frem. Nu også mod Den Faglige Klub i København

DmH's bestyrelse

På DmHs ordinære generalforsamling den 2. januar valgtes følgende bestyrelse:

Formand: Harald Rasmussen

Bestyrelsesmedlemmer: Bent Nielsen - Troels Riis Larsen (referent) - Ib Petersen (intern revisor) - Mogens Mølholm (kasserer og webmaster) - Marianne Larsen (referent) - Benny Christensen.

Suppleanter: Frede Klitgård - Ulla Jessing - Ejnar Olgenkjær

Til kamp for modstandskamp

fra fagforbundet TIB (Træ- Industri- Byg), der er anmeldt for at have doneret 10.000 kroner til en colombiansk fagfor- eningsleder, Raul Reyes. Efter dødstrus- ler måtte han gå under jorden og fortsætte kampen i guerillabevægelsen FARC. Men endnu er de ikke sigtet, anklagemyndig- heden afventer tilsyneladende udfaldet af sagen mod Fighters & Lovers i Landsret- ten. Klubbens holdning er klart formule- ret i en pressemeddelelse:

"Vi fastholder, at det må være legi- timt at støtte befrielsesbevægelser, der kæmper mod undertrykkende regimer ... Danske solidaritetsbevægelser har før, bl.a. i Vietnam og Sydafrika, reddet Danmarks omdømme ved at være på tværs af regeringens politik."

Også Horserød-Stutthof-Foreningen har overført midler til FARC i 2006 og informerede Justitsministeriet om over- førslen, men er endnu ikke blevet sigtet. Professor i strafferet ved Københavns Universitet Vagn Greve er forundret over, at modstandsfolkene ikke behand- les på samme vis som andre tiltalte: *"Grundsætningen om lighed er helt fundamental for juraen. Især i straffe- retten. Det virker derfor uheldigt, at man lægger den ene sag på hylden og kører den anden,"* siger han.

Selv siger formand for foreningen, Anton Nielsen: *"Det viser jo det hykleris- ke i terrorlovene. Det er nok nemmere med en retssag mod nogle unge menne- sker frem for at skulle hive gamle mod- standsfolk, som Anders Fogh har lovprist, igennem retssystemet. Det er simpelthen en politisk dårlig sag at anklage mod- standsfolk for støtte til terrorister."*

Sagen, der allerede er rejst mod Oprør, bliver alvorlig. Det beløb, der er påstået overført til PFLP og FARC, er på 100.000 kr. og er ikke knyttet til et bestemt for- mål. Blot et bidrag til modstandsbevægel- sernes evne i de pågældende områder. Formålet med Fighters & Lovers' beløb, som var væsentlig mindre, var rettet mod bestemte aktiviteter i form af radio og trykkeri. Dette blev ikke betragtet som relevant i byretten, men kan have en vis forsvarsværdi i Landsretten, også ved eventuel straffefudmåling. Samtidig er Oprør anklaget for at have udsendt en opfordring til over 200 europæiske orga- nisationer om i et samarbejde med os, men på egen måde at iværksætte en ind-

samlingskampagne til støtte for legitime frihedsbevægelser på 'terrorlisten'.

Sigtelsen mod Foreningen Oprør er et forsøg på at skræmme og straffe den begrundede tvivl og modstand, som retter sig mod terrorlovgivningen og den såkald- te internationale krig mod terror. Senest har anklagemyndigheden dog anerkendt, at en organisations optagelse på 'terrorli- sten' ikke i sig selv er tilstrækkelig til at dømme mod aktivitet og tilknytning.

II

Den rolle, som international solidaritet tidligere har spillet i løsning af konflik- terne, er under voldsomt pres. Herudover er civil ulydighed, protestkampagner og faglige aktioner i stigende fare for at blive ramt af gældende terrorlovgivning.

Denne underminering af politiske rettigheder er drevet frem af en statslig strategi, hvor en liberalisering af øko- nomier og markeder ledsages af en statslig disciplinering af den politiske aktivitet. I dette perspektiv er 'krigen mod terror' den neoliberale stats glo- bale projekt, der sigter på at inddæmme og knuse en folkelig modstand mod deregulerede markedskræfters ekspro- priation af livsvigtige ressourcer.

Samfundenes historie afløses af en verdenstilstand, der dybest set er ahisto- risk og historieløs. Verden tømmes for de alternativer, der udspringer af forskellige historier, af forskellige vilkår, erfaringer og behov. En tilsyneladende afpolitiseret udgave af denne tilgang, hvor både den strukturelle og umiddelbare vold i pro- cessen underbetones, findes i udbredte opfattelser af 'globaliseringen'.

I en verden uden alternativ kan den tilbageværende modstand nu betegnes som irrationel og dens overvindelse, også gennem voldelig intervention, betragtes som legitim.

Den folkelige modstand omdefineres nu til at være udtryk for international terro- risme. Undertrykkende stater har i den 'globale krig mod terrors' navn søgt at iklæde sig ny international legitimitet. I mange lande er statsterrorisme i dag den mest presserende og dødelige trussel mod befolkningers liv og velfærd.

Det er nødvendigt at udfordre det politiske paradigme, der ligger til grund for den såkaldte 'globale krig mod ter-

ror'. Den udstøder sociale og politiske bevægelser fra den internationale poli- tiske dialog, der i sig selv er en forud- sætning for en politisk løsning af de konflikter, som bevægelserne er part i.

Den social-liberale stat viger for sik- kerhedsstaten. Sociale og politiske løs- ningsmodeller trænges i baggrunden af modeller, der mere hviler på magtanven- delse, kriminalisering, øget strafudmå- ling, udvidede politimæssige beføjelser og indskrænkninger i borgeres retsbe- skyttelse. Det synes at være en regel, at jo større deregulering på det socialpolitiske felt i bredeste forstand, jo større bliver den statslige repressionstilbøjelighed.

Hvis et samfund vælger et vidtgående sikkerhedshensyn frem for den udvidelse af de demokratiske rettigheder, der alene kan løse både globale og interne konflik- ter, vil dette sikkerhedshensyn før eller senere vende sig mod samfundet og de rettigheder, der hidtil har kendetegnet det. I et sådant samfund vil netop ingen til syvende og sidst kunne vide sig sikker.

Den sikkerhedspolitiske tendens går igen i både den indenrigspolitiske tilgang til kriminalitet og migration og i den udenrigspolitiske tilgang til opretholdel- sen af det internationale system som ramme for en global liberalistisk økono- mi. Og imens skyller havet ligene af de flygtende ind på en ugæstfri kyst.

Der skal helst opretholdes en kritisk- solidarisk dialog med bevægelser som PFLP, FARC og andre modstandsorga- nisationer. Der er behov for et helt andet paradigme end det, som udstøder mod- standsbevægelserne fra det internatio- nale samfund. En sådan udstødning og marginalisering uddyber blot konflik- ten og afskærer modstandsbevægelser- ne fra den dialog, der kan fastholde og videreudvikle demokratiske og moral- ske normer også i modstanden mod en illegitim magts umenneskelighed.

En opfattelse af modstandens grund- læggende mangel på nutidig legitimitet har bredt sig i de senere år. I stedet træ- der visionen om en global markedslibe- ralisering, der skal danne grundlag for formelt demokratiske styreformer. Demokratiske styreformer, hvis formål oftest er at legitimere en privat ekspro- priation af nationale ressourcer.

I sin globale rækkevidde søger den såkaldte 'krig mod terror' at inddæmme

den folkelige modstand mod en global økonomisk politik, der i så mange lande i verden betyder øget marginalisering, voksende uro og opbrud. En modstand, der udfolder sig også i voldelig form i en række latinamerikanske, asiatiske og afrikanske lande. 'Krigen mod terror' er den disciplineringsform, som understøtter den tvungne markedsliberalisering, der i dag er den fremherskende globale økonomiske dagsorden. Tvang er den globale markedsliberaliserings andet ansigt.

En befrielses- eller modstandskamp udspringer i sig selv af dybtgående krænkelse af civile rettigheder og vil i mange tilfælde uvægerligt medføre en fortsat krænkelse af disse rettigheder. Krig er i sig selv en krænkelse af den mest fundamentale menneskeret, retten til livet. Sådan er det i den virkelige verden. Og i al sin ufuldkommenhed er det den eneste verden, der er til.

Under langvarige konflikter kan der også ske tilpasninger til selve konflikttilstanden, der underminerer en langsigtet løsning, også tilpasninger, der kompromitterer de demokratiske mål, som har været retningsgivende i konflikten. Der kan og vil ske politiske og moralske afsporinger.

Der vil forekomme modstandsformer, der kan være moralsk uantagelige. Igenem de senere år er der eksempelvis sket en betydelig svækkelse af de verdslige grupperinger i den palæstinensiske modstandskamp. Den nuværende overvægt af islamiske tolkninger og motiver udspringer af desperate tilstande. Årtiers israelsk besættelse og overvældende magtanvendelse bærer et grundlæggende ansvar herfor. Og dybest set også for handlinger, der rammer egne sagesløse civile.

Solidaritet og kritisk dialog med modstandsbevægelserne i verden skal fastholdes. Vi peger på verden og sige: Her er den, her er de unge kvinder og mænd, der kæmper i verden, her er smerten og lidelsen, her er der de fejltager, der hører en ufuldkommen verden til, her er verden, her er fremtiden.

Og fremtiden er måske stadig en 'tid, hvor ingen skal savne brød, roser, sol, frihed og dø unge af længsel og nød, i kamp', for at citere den tyrkiske digter og kommunist Nazim Hikmet, som selv sad fængslet i tretten år og døde i eksil.

Ungdomsfjendsk finanslov

Af Gry Möger Poulsen

Formand for DGS – Danske Gymnasieelevers Sammenslutning

Nu er regeringens reviderede finanslov for 2008 kommet, og resultatet er jo en generel besparelse på 1 % på alle statens udgifter. Besparelserne rammer især uddannelsessystemet hårdt, og det undrer mig en del.

Nedskæringer på uddannelsessystemet har en meget lille finanspolitisk effekt, da der er en meget lang tilpasningsperiode, samt rigtig store udgifter til overenskomstfastsatte lønninger. Pengene pumpes altså ikke ud i forbrug. Vil man lægge en dæmper på økonomien, er det altså ikke oplagt at skære ned på uddannelse.

Samtidig er det eneste, der kan sikre en stærk dansk økonomi på langt sigt, ordentligt uddannede unge. Vi skal leve jo af viden! Nedskæringer på uddannelse er at skyde sig selv i foden. Det vil ramme Danmarks fremtid.

Nedskæringerne undergraver alle regeringens egne intentioner om uddannelse i verdensklasse, og de vil have alvorligt skadelige konsekvenser for det danske uddannelsessystem. Det er de unge, der skal betale hele gildet. Finansloven er direkte "ungdomsfjendsk".

Nedskæringerne vil jo have konsekvenser nu og her. De vil forringe undervisningen for eleverne ude på skolerne. Lærer-fri timer, højere klassekvotienter, mindre vejledning, mindre rengøring og vedligeholdelse, ingen nye materialer og et øget frafald er jo de konsekvenser, vi ved, nedskæringer har.

Det, man skal være meget opmærksom på, er, at der ingen garanti er for, at skolerne får pengene tilbage næste år, på trods af at det kaldes en "tvungen opsparing". Det kommer an på de økonomiske konjunkturer, og der er derfor ingen sikkerhed for skolerne.

I runde tal vil besparelsen betyde nedskæringer på 50 mio. kr. på gymnasierne oven i de 90 mio. kr., vi allerede kender, dvs. 140 mio. kr. nedskæringer på gymnasierne i 2008.

Jeg bekymrer mig meget over denne reviderede finanslov, og i aften mødes jeg med repræsentanter fra andre elev- og studenterorganisationer til krisemøde, hvor vi vil diskutere strategien over for disse besparelser.

DGS

Det amerikanske århundredes opgang og fald (2)

Den finansielle tsunami og den nuværende økonomiske krise

Af F. William Engdahl

I anden og sidste del af artikelserien om det amerikanske århundredes opgang og fald bliver Alan Greenspans virksomhed som en forudsætning for den nuværende krise for USA ledende rolle i verdensøkonomien. Greenspan afløste Paul Volcker som centralbankchef, efter at denne havde gennemført en økonomisk chokkur i Reagan-årene.

Dollaren steg fra 1979 til slutningen af 1985 til alle tiders rekordhøjde over for den tyske, japanske, canadiske og andre landes valutaer. Den overvurderede amerikanske dollar gjorde amerikansk-producerede eksportvarer skræmmende dyre på verdensmarkederne og førte til et dramatisk fald i den amerikanske industrieksport.

Volckers allerede høje rentesatser siden oktober 1979 havde ført til en større nedgang i det hjemlige byggeri, den endelige fallit for den amerikanske bilindustri, og samtidig for stålet, da amerikanske producenter outsourcede produktionen til andre lande, hvor omkostningsniveauet var lavere. Med reference til Paul Volcker og hans tilhængere af det frie marked i Reagans Hvide Hus klagede republikane-

ren Robert O. Andersen, daværende bestyrelsesformand for Atlantic Richfield Oil Co. over, at *'de har gjort mere for at afmontere amerikansk industri end nogen anden gruppe i historien. Og alligevel går de rundt og siger, at alt er godt. Det er som troldmanden fra Oz.'* (9)

Tidligt i 1987 befandt landets traditionelle prioritetsbanker, Spare- og Lånekasserne (*Savings & Loan banks*), sig i en likviditetskrise, som endte med at koste de amerikanske skatteydere hundreder af milliarder dollars i form af statsstøtte. Kongressens vagthunde-agentur *Government Accountability Office* erklærede, at *Federal Savings & Loan Insurance Corporation*, garanten mod S&L bankpanik, var insolvent. Men under pres fra S&L'erne fik enorme banktab lov til at bygge sig op, fordi insolvente foretagender fik lov til at være åbne og vokse, hvorved stadig store tab akkumuleredes.

Den endelige regning for 80'ernes S&L-kollaps løb op i mere end 160 milliarder dollars. Beregninger af de virkelige omkostninger for økonomien regner med tal helt op til 900 milliarder dollars. Mellem 1986 og 1991 faldt antallet af nybyggede huse fra 1.8 millioner til 1 million, den laveste rate siden 2. verdenskrig.

Amerikas Anden Revolution: Fokus på premien

Centralbankens pengepolitik fremstilles typisk, men fejlagtigt, som en stribe pragmatiske *ad hoc*-svar på de gentagne kriser i bankvæsen og finanssektor efter krigen. Realiteten er, at den trofast har fulgt en skjult politik og en tråd, som første gang blev fremlagt af den daværende talsmand for Amerikas mest magtfulde establishment-familie.

Politiken blev formuleret i en ret ubemærket bog med den ildevarslede titel *'Den Anden Amerikanske Revolution'*. Den var skrevet af John D. Rockefeller III, arving til det magtfulde

Standard Oil og Chase Manhattan Bank imperium, og sammen med sine tre brødre – David, Nelson og Laurence – arkitekten bag den indretning af verden efter 1945, der er kendt som Det Amerikanske Århundrede.

I denne bog forkyndte Rockefeller det amerikanske establishments beslutsomhed om at tilbagerulle de indrømmelser, der modvilligt var blevet givet af de rige og mægtige under Den Store Depression. Rockefeller gav dette signal længe før Jimmy Carter og Margaret Thatcher fik magt til at virkeliggøre det. Han efterlyste en *'velovervejet, konsekvent og langsigtet politik for at decentralisere og privatisere mange regeringsfunktioner ... at sprede magten ud over samfundet.'* (10) Dette sidste er et bevidst bedrag, da hans hensigt ikke var en spredning af magt, men det diametralt modsatte – at koncentrere den økonomiske magt og bankmagten i en tæt sammenvævet elites hænder.

Rockefellerernes dagsorden var privatiseringen af grundlæggende og socialt nyttige regeringsfunktioner, som blev etableret ofte på baggrund af stærkt socialt røre og politisk pres under 1930'ernes vanskelige politiske kriser. Kort sagt var det fjernelsen af depressionstidens regeringsforordninger vedrørende alle aspekter af det økonomiske og sociale liv i Amerika.

Dereguleringen af Wall Street og finansmarkederne var det allerstørste mål, sammen med en reduktion i udligningen af rigdomme (efter Rockefeller og hans fællers anskuelser), som er indbygget i programmer som *Social Security*. George W. Bushs *'skattesænkninger for de velhavende'* var blot en fortsættelse af en dagsorden fastlagt af magtfulde kredse i det amerikanske establishment.

Det kan være vanskeligt at tro, men all vigtig amerikansk politik fra 1970'erne frem til dagens krise, som fejlagtigt betegnes som *sub prime*-krisen, har en tråd, som går igennem det hele. Amerikanske

politiklæggere, herunder nøglepersoner i centralbanken og finansministeriet, har altid *'haft fokus på premien'*.

'Premien' var enorme økonomiske gevinster, der skulle indhøstes ved at rulle de større indrømmelser til arbejderne og amerikanerne med middelindkomster, indrømmelser, som blev fremtvunget under Den Store Depression af magtfulde kredse i det amerikanske establishment, anført af de to bankgrupper Rockefeller og Morgan, for at imødegå et mere radikalt oprør.

Social Security var et mål for tilbagevinding. Økonomisk deregulering og først og fremmest afskaffelsen af Glass-Steagall-loven fra 1933 var en anden. Her skulle en Wall Street bankmand med gode forbindelser ved navn Alan Greenspan under hans embedsperiode som centralbankchef fra 1987 til og med 2006 spille den afgørende rolle i forhold til den økonomiske deregulerings-dagsorden.

At stille *sub-prime* eller *'junk'*-pantebreve som sikkerhed skulle have været hans ultimative fjer i hatten. Som det ser ud, mens dette skrives, vil det sandelig blive dette, men ikke på den måde han og andre i Wall Street havde til hensigt.

Det vil snarere være unådens fjer, dypet i tjære.

Greenspan's Store Plan

Syv år med Volckers monetære 'chokterapi' antændte en betalingskrise over hele den tredje verden. Milliarder af recirkuleret petrodollar-gæld, udlånt af store New York og London-banker til at financiere olieimport efter oliepristigningerne i 1970'ernes slutning, kunne ikke betales tilbage.

Scenen var nu sat til næste fase i Rockefellers dagsorden for finansiell deregulering. Den skulle komme i form af en revolution i selve opfattelsen af, hvad der var 'penge' – Greenspan's 'Ny Finans'-Revolution.

Mange analytikere af Greenspan-æraen fokuserer på et fejlagtigt aspekt ved hans rolle og går ud fra, at han var en embedsmand, som nok begik fejl, men altid i sidste ende reddede situationen og nationens og bankernes økonomi ved en række ekstraordinære bedrifter ved styringen af finanskriser, som gav ham hædersbetegnelsen *Maestro*. (11)

Alan Greenspan (12) var som hver

Rockefeller Center

eneste centralbankdirektør (*Chairman of the Board of Governors of the Federal Reserve System*) en omhyggeligt udvalgt institutionelt loyal lakaj for Centralbankens (Federal Reserve) faktiske ejere: netværket af private banker, forsikringsselskaber og investeringsbanker, som skabte 'Fed' og fik den igennem en næsten tom kongres dagen før juleafslutningen i december 1913. I sagen *Lewis v. United States* udtalte den appelretten for Ninth Circuit, at *'reservebankerne er ikke føderale redskaber ... men er uafhængige privatejede og lokalt kontrollerede selskaber.'* (13)

Greenspan's hele embedsperiode som centralbankchef handlede om at fremme USAs globale finansherredømme i et land, hvis nationale økonomiske basis i vidt omfang blev ødelagt i årene efter 1971. Greenspan vidste, hvem der gav ham smør på brødet og tjente loyalt det, som den amerikanske kongres i 1913 betegnede som *'pengetrusten'*, en junta af ledende finansfolk, som misbruger den offentlige tillid til at konsolidere deres kontrol over mange industigræne.

Interessant nok er mange af de finansielle operatører bag skabelsen af Federal Reserve i 1913 centrale spillere i den nuværende revolution af garantier for værdipapirer (*'securitization revolution'*), heriblandt Citibank og J.P. Morgan. De er begge medejere af den helt centrale New York Federal Reserve Bank, som er hjertemusklens i hele systemet.

En anden næsten ukendt aktionær i New York Fed er *Depository Trust Company* (DTC), der har den største beholdning af værdipapirer i verden. Med hovedsæde i New York bevogter DTC mere end 2.5 millioner amerikanske og udenlandske stamaktier og gældsbeviser for virksomheder og byer fra mere end 100 lande, til en anslået værdi af mere end 36 billioner dollars. Sammen med sine filialer håndterer dette selskab transaktioner i værdipapirer til mere end halvanden tusind billioner dollars om året. Det er ikke dårligt for et selskab, de fleste aldrig har hørt om. DTC har enemonopol på den slags forretninger i USA. Det opkøbte simpelthen konkurrenterne. Dette giver en antydning af, hvorfor New York så længe var i stand til at dominere de globale finansmarkeder, længe efter at den amerikanske økonomi var blevet til en udhulet 'post-industriel' ødemærk.

Mens markedsfundamentalister og dogmatiske tilhængere af Greenspan's afdøde veninde Ayn Rand (14) kritiserer centralbankchefen for utidig interventionisme, er der i realiteten en rød tråd, som går igennem alle hans mere end 18 år som chef for Fed. Det lykkedes for ham at udnytte hver eneste af de successive finanskriser i hans tid som leder af verdens mest magtfulde finansinstitution at fremme og konsolidere den amerikansk-baserede finanskapitals indflydelse over den globale økonomi, næsten altid med alvorlige skadevirkninger for økonomien og befolkningens almindelige velfærd.

I hvert eneste tilfælde, hvad enten det var børskrakket i oktober 1987, krisen i Asien i 1997, den russiske statsbankerot i 1998 og det efterfølgende kollaps for investeringsselskabet LTCM (15), hans afvisning af at foretage tekniske ændringer i det Fed-kontrollerede aktiekapitalskrav for at nedkøle dot.com aktie-boblen og frem til hans opmuntring af lån til variable renter (på et tidspunkt hvor han vidste renten var på det laveste), brugte Greenspan de stadige kriser – hvoraf de fleste fra starten udløstes af hans meget læste kommentarer og hans rentepolitik – til at fremme en dagsorden med globalisering af risikoen og liberalisering af markedsreguleringen for at tillade de store finansinstitutionernes uhæmmede virksomhed.

Dette er den virkelige betydning af den krise, som i dag udfolder sig i USA og på

de globale kapitalmarkeder. Greenspans 18-årige embedsperiode kan beskrives som en styring af finansmarkederne fra den ene krise efter den anden til endnu større kriser, for at gennemføre Pengetrustens væsentligste mål, som har styret Greenspans dagsorden.

På nuværende tidspunkt kan det ikke konstateres, hvorvidt Greenspans revolution af garantier for værdipapirer var *'et skridt for langt'*, som betød afslutningen på dollarens og de økonomiske dollarinstitutioners globale dominans i årtier eller mere fremover.

Den sidste arv efter Greenspan er at give Fed og dermed den amerikanske skatteyder rollen som *'sidste lånetilflugtssted'*, at kautionere for de store banker og finansinstitutioner, nutidens Pengetrust, efter nedsmeltningen af hans pantebrevssikkerheds-boble til mange billioner dollars.

Ophævelse af Glass-Steagall-loven

På tidspunktet for annulleringen af Glass-Steagall-loven i 1999, en begivenhed af historisk betydning, som blev begravet på de bagerste sider i finansstoffet, gjorde Greenspan-centralbanken det klart, at den ville stå parat til at redde den amerikanske finanskapitals mest risikable og tvivlsomme nye transaktioner. Tiden var kommet til at lancere Greenspans revolution af garantier for værdipapirer.

Det var ikke tilfældigt, ikke på nogen måde en hovsa-løsning. Fed's *laissez faire* politik med hensyn til kontrol og bankregulering efter 1987 var afgørende for at virkeliggøre Greenspans mere omfattende dagsorden for deregulering og værdipapirs-sikkerhed, som han antydede i sin første rapport til kongressen i oktober 1987.

18. november 1987, kun tre uger efter børskrakket i oktober, meddelte Alan Greenspan Repræsentanternes Hus' bankkomité, at *'... afvikling af Glass-Steagall vil sikre væsentlige fordele for offentligheden, mens der vil være en risikoforøgelse, som er til at håndtere.'* (5)

Greenspan gentog dette mantra indtil den endelig blev annulleret i 1999.

De store New York-banker havde længe pønset på at få disse begrænsninger fjernet, som blev pålagt af Kongressen i 1933. Og Alan Greenspan som cen-

Alan Greenspan

tralbankchef var deres mand. De store udlånsbanker med Rockefellers indflydelsesrige Chase Manhattan Bank og Sanford Weills Citicorp brugte mere end hundrede millioner dollars på lobbyvirksomhed og på tilskud til indflydelsesrige kongresmedlemmers valgkampagner for at få dereguleret depressionstidens restriktioner på bank- og aktie-garantier.

Annulleringen af disse åbnede sluserne for revolution af garantierne for værdipapirer efter 2001.

Greenspans støtte til deregulering af kravene til sikkerhedspapirer (*herunder pantebreve, låne- og gældsbeviser o.s.v. KP*) var afgørende for den verdensomspændende eksplosion i handelen med lånepapirer. De globale låne-markeder voksede med 13.102 % siden 1983 til et forbløffende omfang på 370 billioner dollars i slutningen af 2006. De nominelle værdier var ufattelige.

New York Times beskrev den ny finansverden, som blev skabt med sletningen af Glass-Steagall i et portræt af Goldman Sachs i juni 2007, nogle få uger før *subprime*-krisen (*dvs. lån uden tilstrækkelig dækning, KP*) brød ud: *'Mens Wall Street stadig scorer penge på at rådgive virksomheder om fusioner og introducere dem på aktiemarkederne, så skabes de store penge – i forbløffende mængder – gennem kapitalhandel og investering med et gigantisk arsenal af ufattelige produkter og strategier, som var utænkelige bare for 10 år side.'*

Det var revolutionen af garantier for værdipapirer, man talte om.

Avisen citerede Goldman Sachs' bestyrelsesformand Lloyd Blankfein om den nye verden af finansielle sikkerhedsgarantier, investeringsfonde og lånepapirer:

'Vi er kommet hele cirklen rundt, for det er lige nøjagtig det, som Rotschilderne eller J.P. Morgan, bankieren, gjorde i deres blomstringstid. Glass-Steagall-loven var en anomali.' (17)

Blankfein anså som de fleste af Wall Streets bankmænd og finansfolk *New Deal* som en alvorlig afvigelse fra normen, og appellerede åbent om en tilbagevenden til J.P. Morgans og de andre pengemagnaters 'gyldne tidsalder' af misbrug i 1920'erne. Glass-Steagall, Blankfeins 'afvigelse', blev endelig likvideret af Bill Clinton. Goldman Sachs var en af de vigtigste bidragsydere til Clintons præsidentkampagne og sendt tilmed Clinton bestyrelsesformanden Robert Rubin, først som 'økonomisk tsar' i 1993, derpå i 1995 som finansminister.

I dag er en anden tidligere bestyrelsesformand for Goldman Sachs, Henry Paulson, igen finansminister under republikaneren Bush, Pengemagten kender ikke til partier.

Greenspans dot.com boble og dens følger

Før blækket var tørt på Bill Clintons underskrift på annulleringen af Glass-Steagall var Greenspan og hans stab i fuld gang med at opbygge deres næste krise – den bevidste skabelse af en aktieboble, som kunne matche den i

1929, en boble, som Fed efterfølgende og lige så bevidst kunne få til at briste.

Finanskrisen i Asien 1997 og den efterfølgende russiske statsbankerot i august 1998 skabte et tidevandsskifte i de globale kapitalstrømme til dollarens fordel. Med Korea, Thailand, Indonesien og de fleste spirende markeder i flammer som følge af et koordineret og politisk motiveret angreb fra en trio af amerikanske investeringsfonde, anført af Soros' Quantum Fund, James Robertsons Jaguar og Tiger fonde og Moore Capital Management angiveligt sammen med John Merriweathers investeringsselskab LTCM med hjemsted i Connecticut.

Asien-krisens virkning på dollaren var synlig og mistænkeligt positiv.

Under den asiatiske finanskrisens udsving i 1997-98 nægtede Greenspan at handle for at lette det finansielle pres før Asien brød sammen og Rusland gik bankerot i august 1998 som følge af sin gæld, og en deflation havde spredt sig fra region til region. Da han og New York Fed så gik ind for at redde det enorme LTCM-investerings-selskab, som blev insolvent som følge af den russiske krise, foretog Greenspan en usædvanlig stor rentesækning, i første omgang på 0.50 %, fulgt op en par uger senere med en sænkning på 0.25 %. Det gav den dengang fremvoksende dot.com NASDAQ IT boble en rart lille 'skud whisky'.

Sidst i 1998, under stadig følgende rentesækninger med udpumpning af rigelig likviditet, skød NASDAQ og NYSE ret opad i en lige linje. Alene i dette ene år, 1999, da boblen fra den Ny Økonomi kom i fuldt sving, registreredes en forbløffende værdistigning på 2.8 billioner dollars i aktieandele, som ejedes af amerikanske husholdninger. Det var mer end 25 % af det årlige BNP og alt sammen i form af papirværdier.

Glass-Steagall's begrænsninger på banker og investeringsbanker, der promoverede de aktier, de havde sendt på mar-

kedet – netop den interessekonflikt som var årsagen til Glass-Steagall-loven i 1933 – var nu borte. Wall Streets aktiehandlere tjente snesevis af millioner i bonus for på bedragerisk manér at jobbe internet- og andre aktier i vejret så som WorldCom og Enron. Det var '*de brølende 20'ere*' en gang til, men med en elektronisk computeriseret turboladet igangsætter. Den Ny Økonomi ligner nu, skrev en skribent ved Wall Street Journal, '*en gammeldags kredit-boble*'. (18)

På højden af dot.com aktiegalskaben i marts 2000 holdt Alan Greenspan en forelæsning ved en Konference om Den NY Økonomi på Bostons Universitet, hvor han gentog sit dengang stående mantra, der skamroste IT revolutionen og dens virkning på finansmarkederne. I denne tale gik han længere end nogensinde med hensyn til at rose IT-aktieboblen for dens angivelige 'velstands'-effekt på husholdningsbudgetterne, som han påstod gav den amerikanske økonomi en robust vækst.

Det mest utrolige var måske *timing*en af Greenspans euforiske hyldestsang til fordelene ved IT aktiegalskaben. Han kendte selvfølgelig udmærket virkningen af de seks rentestigninger, han havde gennemført sidst i 1999, og vidste, at de før eller senere ville nedfryse aktiekøbene for lånte penge.

Dot.com boblen brast en uge efter Greenspans tale. 10. marts 2000 nåede NASDAQ-indekset sit højdepunkt ved 5.048, mere end den dobbelte værdi af blot et år tidligere. Mandag den 13. marts faldt NASDAQ med iøjensfaldende 4 %.

I anden halvdel af 2000 begyndte de amerikanske forbrugere, hvis gæld i forhold til indtægterne var rekordstor, at slå bak. Julesalget var et flop, og i januar 2001 omgjorde Greenspan sig

selv og sænkede renterne. I tolv rentesækninger i træk nedsatte Greenspan Feds kortsigtede rente og andre renter fra 6 % ned til det laveste niveau efter krigen på 1 % i juni 2003.

Greenspan holdt Feds renter på dette historisk lave niveau, som ikke var set gennem så lang en periode siden Den Store Depression, indtil 30. juni 2004, hvor han indledte hvad der skulle blive 14 rentestigninger i træk, før han forlod sit embede i 2006. På nitten måneder øgede han Feds udlånsrente fra lavpunktet på 1 % til 4.5 %. I løbet af denne proces dræbte han den boble, som lagde boligmarkedets guldæg.

Boligboblen

Kulminationsperioden for den amerikanske boligmarkedsboble, som begyndte omkring 2002, da Alan Greenspan gennemførte den mest aggressive serie rentesækninger i Federal Reserves historie var årene 2005-2006. Greenspans hensigt var, som han dengang indrømmede, at erstatte dot.com internet aktieboblen med en ejendomsinvesterings- og låneboble. Det var den eneste måde at holde den amerikanske økonomi ude af en dyb recession, argumenterede han. Ved tilbageblik ville en recession i 2002 have været langt mildere og mindre ødelæggende end det, vi nu står overfor.

I tale efter tale gjorde centralbankdirektøren det klart, at hans ultraliberale pengeregime efter januar 2001 som sit primære mål havde at opmuntre til investeringer i boliglån og pantebrevsgæld. *Sub-prime* fænomenet – noget der kun har været muligt i en æra med svækket lånesikkerhed efter annulleringen af Glass-Steagall, forbundet med ikke-reguleret handel med overvurderede gældsbeviser – var det forudsigelige resultat af en bevidst Greenspan politik. En nøje gennemgang af den historiske balance gør dette indlysende klart.

Naturligvis er Greenspan sidenhen gået sikkert på pension, har skrevet sine erindringer og overdraget kontrollen (og ansvaret for fejlene) med rodet til en ung ex-professor fra Princeton, Ben Bernanke. Som én, der selv har afgangseksamen fra Princeton, kan jeg sige, at jeg aldrig ville betro den mest magtfulde centralbank i verdens pengepolitik til en Princeton-professor i økonomi.

Netavisen
Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
www.kpnet.dk

Hold dem i deres elfenbenstårne.

Den sidste fase i alle spekulationsbobler er dér, hvor de dyriske safter ophides mest. Det har været tilfældet med alle større spekulationsbobler siden den hollandske tulipan-spekulation i 1630'erne over Sydhavsboblen i 1720 til Wall Street krakket i 1929. Det var også tilfældet for den amerikanske boligboble 2002-2007. I de to sidste år i boomet for salg af boliglån, blev bankerne overbevist om, at de kunne videresælge pantebrevene til et finanshus på Wall Street, som ville komme de i bundter med tusinder af ejendoms-lån af god, bedre eller ringere kvalitet og videresælge disse som Collateralized Mortgage Obligation bonds ('Samlede pantebrevs- og obligationspakker'). Grebet af grådighed blev bankerne stadig mere ubekymrede med hensyn til de kommende boligejeres kreditværdighed. I mange tilfælde gad de ikke engang tjekke, hvorvidt den pågældende havde arbejde eller ej. Hvem tager sig af det? Den vil blive videresolgt og stillet som sikkerhed og risikoen for manglende boligafdrag var historisk lav.

Det var i 2005. De fleste subprime afbetalingslån med variable rentesatser blev tegnet mellem 2005 og 2006, den sidste og vildeste fase i den amerikanske boble. Nu er en helt ny bølge af misligholdte afdrag ved at eksplodere fra januar 2008. Mellem december 2007 og 1. juli 2008 vil mere end 690 milliarder dollars i boliglån stå overfor et rentehop opad ifølge de kontrakter, der blev indgået for to år siden.

Det betyder at markedsrenterne på disse boliglån vil få de månedlige afdrag til at eksplodere netop som en recession tvinger indkomsterne nedad. Hundretusinder af boligejere vil blive tvunget til at søge tilflugt til alle husejeres sidste udvej: at holde op med at betale de månedlige afdrag.

NOTER

- 9 Anderson, Robert O., citeret i Greider, William, *Secrets of the Temple: How the Federal Reserve runs the country*, Simon & Schuster, New York, 1987, p. 648.
- 10 Rockefeller, John D. III, *The Second American Revolution*, Harper & Row, New York, 1973.
- 11 Woodward, Bob, *Maestro: Alan Greenspan's Fed and the American Economic Boom*, Nov 2000. Woodward's bog er et eksempel på den begej-

strede behandling, Greenspan blev tildelt af de store medier. Woodward's chef på Washington Post, Catharine Meyer Graham, datter af den legendariske Wall Street investeringsbankier Andre Meyer, er en meget nær ven af Greenspan. Bogen kan ses som en kalkuleret del af skabelsen af myten om Greenspan fra indflydelsesrige kredse i det finansielle etablissement.

- 12 Alan Greenspan var Wall Street rådgiver, der bl.a. havde den indflydelsesrige J.P. Morgan Bank som kunde, da han i 1987 igen kom til Washington som Wall Streets og de store bankers håndplukkede mand til at virkeliggøre deres Store Strategiske Plan. Før Greenspan blev centralbankdirektør sad han også i bestyrelsen for nogle af de mest magtfulde selskaber i USA, indbefattet Mobil Oil Corporation, Morgan Guaranty Trust Company og JP Morgan & Co. Inc.
- 13 *Lewis vs United States*, 680 F.2d 1239 (9th Cir. 1982).
- 14 *Ayn Rand* (1905- 1982), f. Alisa Zinov'yevna Rosenbaum, amerikansk romanforfatter og filosof, emigrerede fra Sovjetunionen 1926. Opfinder af sit eget filosofiske system 'objektivism', ivrig fortaler for markeds kapitalisme uden begrænsninger og for minimalstat, lidenskabelig antikommunist og antisocialist; skønt ateist en rabiat støtte til den zionistiske stat Israel. Ayn Rand instituttet er en tænketank, der skal promovere hendes ideer. Alan Greenspan var i hendes inderkreds som nær samarbejdspartner fra begyndelsen af 1950'erne til hendes død. (Note af KP)
- 15 LTCM = Long-Term Capital Management, investe-

ringsselskab stiftet i 1994 med bl.a. nobelpristager i økonomi Robert Merton (1997) i bestyrelsen. I begyndelsen en kæmpesucces med et udbytte på næsten 40 % årligt. I 1998 tabte det 4.6 milliarder dollars på mindre end fire måneder og blev nærmest et synonym for risici'erne ved investerings-selskaberne. Blev likvideret som selskab i starten af 2000 (Note af KP)

- 16 Greenspan, Alan, *Testimony before the Subcommittee on Financial Institutions Supervision*, US House of Representatives, 18. november 1987. http://fraser.stlouisfed.org/historicaldocs/ag/download/27759/Greenspan_19871118.pdf
- 17 Anderson, Jenny, *Goldman Runs Risks, Reaps Rewards*, The New York Times, June 10, 2007.
- 18 Faux, Jeff, *The Politically Talented Mr. Greenspan*, Dissent Magazine, Spring 2001.

Dette er en af Kommunistisk Politik oversat, forkortet og lettere redigeret udgave af William Engdahls 3 artikler om den finansielle tsunami, offentliggjort af globalresearch.ca. Første del af den danske udgave bragtes i Kommunistisk Politik 3, 2008.

F. William Engdahl er forfatter til '*A Century of War: Anglo-American Oil Politics and the New World Order*', Pluto Press. Hans seneste bog er udkommet hos Global Research: '*Seeds of Destruction: The Hidden Agenda of Genetic Manipulation*'

München: Protester mod 'usikkerhedskonference'

Mere end 4000 demonstrerede i Münchens gader under den 44. München-konference for Sikkerhedspolitik, hvor 250 politikere, våbenlobbyister og militærfolk diskuterede 'En verden i opbrud – Ændrede magtforhold – Fejlslagne strategier'. En kanadisk NATO-soldat fra Afghanistan modtog på vegne af alle NATO-soldater, der fører krig i NATO-'fredsmissioner' modtog ordnen 'Fred gennem dialog'. Den amerikanske krigsminister Robert Gates forsøgte at presse Tyskland og andre NATO-lande til at sende soldater til de farligste områder i Afghanistan under påberåbelse af soliditet – mellem røvere!

År efter år protesterer fredsfolket i tusindvis – også denne gang i den indre by i München på trods af de lokale myndigheders forsøg på at forbyde protesterne under bannere som 'Luk Siko

(Sikkerhedskonferencen) og G8', 'Vi vil ikke have jeres krig' (Tyskland fører ligesom det øvrige NATO aggressionskrig i og mod Afghanistan), eller 'NATO: Fredsengel? Krigsdjævel!'.

Undskyld... må vi godt få lov til at strejke?

LO Storbyerne har samlet omkring 1000 underskrifter ind blandt faglige tillidsfolk på et krav, der har slået mig forvirring. *Vi kræver af Statsministeren, at en dansk godkendelse af Lissabon-traktaten ledsages af en erklæring om, at godkendelsen er betinget af, at EU ikke blander sig i konfliktretten i Danmark.*

En erklæring eller en hvilken som helst udtalelse, som statsministeren skulle finde på at komme med til EU, har jo ikke nogen juridisk gyldighed i sig selv. Den skal anerkendes eller i det mindste tages til efterretning af de øvrige medlemmer i EU og tilføjes som bilag til den traktat, som det vedrører. Men sagen handler om, at det eksisterende EU-samarbejde rent faktisk allerede har besluttet sig for at blande sig i konkrete blokader og andre kampskridt, som fagbevægelsen i medlemslandene ellers har ret til efter nationale aftaler på arbejdsmarkedet. Hvad er så værdien af en erklæring tilknyttet det nye traktatgrundlag der først træder i kraft 2009?

Det virker som om LO-storbyerne har taget en masse hensyn til EU, da de skulle blive enige om, hvilket krav man skulle skrive under på. På den ene side

skulle det gå i en stor bue uden om det krav, som mange af os har stået på gaden med i de sidste mange måneder - nemlig folkeafstemning om Lissabon traktaten. LO Storbyerne synes ikke noget om den sag. De ser ud til at være indforstået med den af statsministeren valgte fremgangsmåde. Hvad ligeledes står og blafrer er, hvad LO-storbyerne mener om det eksisterende traktatgrundlag, der rent konkret åbnede mulighed for at EF-Domstolen blandede sig i den såkaldte Vaxholm-sag og underkendte de svenske fagforeningers konflikt mod en lettisk virksomhed.

Derfor synes LO-storbyerne det vigtigt, at Anders Fogh Rasmussen står vagt om den danske fagbevægelsens ret til at kræve overenskomst og til at bruge konfliktvåbnet. Gad vide hvad man finder på, hvis regeringen ikke lever op til forventningerne, og sammen med SF og socialdemokraterne m.fl. simpelthen bare lader Lissabontraktaten ratificere?

Eller for at følge den modsatte tanke til ende - lad os sige at kravet bliver fulgt på ordlyden. Muligheden for at trække Danmarks tilslutning til Lissabontraktaten vil være ensbetydende med noget nær udmeldelse.

Til undskyldning for de uldne sider af underskriftkravet hørte jeg så, at det jo trods alt var vigtigt at skabe noget interesse og opmærksomhed om selve grundspørgsmålet: EU der blander sig i konfliktretten.

Det må være på sin plads at påpege at denne symbolske ret kun blev givet modvilligt af de høje herrer, et kompromis betalt af arbejderes blod. Ægte konfliktret har arbejdere fra fødslen, og den kan ingen borgerlig lovgivning sgu ændre på.

Kalle
Viby

EU: Hemmelige beslutninger forberedt, når traktat er på plads

Et hemmeligt papir fra det slovenske EU-formandskab sætter fokus på problemer med regeringens Lissabon-redegørelse. En hel stribe spørgsmål er planlagt til vedtagelse umiddelbart efter en ratificering af den reviderede forfatningstraktat, som unionspolitikkerne kæmper for ikke at få sat til folkeafstemning. - *Det lækede dokument fra det slovenske formandskab viser, at politikerne i bl.a. Folketinget føres bag lyset, udtaler Ditte Staun fra Folkebevægelsen mod EU.*

Dokumentet opřidser over 30 punkter, hvor vigtige afgørelser sættes på dagsordenen straks efter EU-landenes ratifikation af Lissabon-traktaten.

- *Dokumentet rejser en lang række spørgsmål, som Folketingets medlemmer bør få afklaret, inden de tager stilling til ratificeringen - herunder for eksempel hvilken magt, rolle og løn EU-præsidenten skal have. Og hvad der er endnu mere vigtigt: Det sætter fokus på betydningsfulde problemer med Justitsministeriets redegørelse om, hvorvidt traktaten betyder suverænitetssafgivelse efter grundlovens paragraf 20, siger Ditte Staun.*

- *Vi kræver sagen undersøgt til bunds. Dette bekræfter kun, at EU-forfatningen - også kaldet Lissabon-traktaten - ikke er noget, politikerne skal haste igennem mere eller mindre ubeset. Det er en sag, som befolkningen bør spørges om ved en folkeafstemning.*

Studierække Kommunistisk strategi og taktik i dag

Start
tirsdag 19. februar kl. 19

Oktober Bogbutik
Egilsgade 24, Islands Brygge

Vi afholder en åben række studiemøder i den internationale kommunistiske bevægelses programmatisk grundlag og teori med udgangspunkt i det netop offentliggjorte platformsdokument for Den Internationale Konference af Marxistisk Leninistiske Partier og Organisationer

Den internationale situation og vores opgaver

Det første møde indledes af **Klaus Riis**, redaktør af
Kommunistisk Politik, om
"Arbejderklassen og dens parti i dag"

Hvert møde er selvstændigt og behandler et nyt tema

Radical Software på Den Frie

Indtil den 9. marts er der en ny og spændende udstilling i Den Frie ved Østerport – med fokus på venstreorienterede projekter fra 60'erne til i dag, fra gadeteatergrupper og frie universiteter til helt nye computerprojekter. Den danske Solvognen er en del af udstillingen.

Ifølge arrangørerne kortlægger RADICAL SOFTWARE sammenhængen inden for kunst, medieteknologi og forskellige venstreorienterede politiske projekter fra 60'erne til i dag. Feltet spænder vidt, lige fra videokollektiver, frie universiteter over kunstneriske undersøgelser af computerteknologi til gadeteatertrupper og eksperimenterende dokumentarfilm.

Der er således en enestående chance for at stifte bekendtskab både med aktuelle, skæve kunstprojekter samt ambitiøse og skøre eksperimenter fra 60'erne i Den Frie Udstillingsbygning.

Britta Lillesøe fra Christiania Kulturförening siger:

- Vi er repræsenteret ved vores gamle teatergruppe SOLVOGNEN, som har fået et rum sammen med bl.a. San Francisco Mime Troupe – og det er jo stort! Vi har gjort alt, for at det skal lykkes at vise noget godt og spændende fra SOLVOGNEN.

- Vi har endvidere fået folkene bag udstillingen med på at udstille Guantanamo-dragter og den store plakat, samt en 'loop' med Guantamofilmen fra nettet ... også Natofilmen vil være der, og Julemandsfilmen sikkert også...

- Vi har leveret fotos, tekster, plakater m.m. fra flere aktioner og stykker ...

Udstillingen sætter fokus på Ant Farm, Amy Balkin, Community Memory, Det Fri Universitet, Dean & Dudley Even-

son, The Diggers, Charlotte & Sture Johannesson, Ferdinand Kriwet, Learning Site, Sarah Lewison & Erin McGonigle, Malmö Fria Kvinnouniversitet, National Center for Experiments in Television, Josh On, Raindance Corporation, San Francisco Mime Troupe, Solvognen, Superflex, Swop Network, tv-tv, University of Openess samt VideoFreeex.

Antifascistisk og antiimperialistisk ungdomstræf 2008 - Vi laver verden om!

Oplæg, debat, handling og hygge bliver gennemgående i det antifascistiske og antiimperialistiske ungdomstræf der går ned på midt-sjælland d.11 juli - 2008.

Vi skal gennem lege, diskussioner og hinandens erfaringer få et bedre udgangspunkt for at stoppe krigen og få os ud af EU og dets terrorlov-givninger.

Vi skal også se på:

- højredrejningen og racismen i Danmark (og verden) og dens betydning.
- hvordan samfundets opbygning danner rammerne for blandt andet kvindeundertrykkelse og miljøsvineri.
- terrorlovenes betydning for den fortsatte kamp, og for dem der kæmper den.
- hvorfor det var så pokkers vigtigt for Ritt at rive ungdomshuset ned, for skidepraktisk var det jo ikke.

Vi skal lære hinanden, og vores meninger, bedre at kende gennem en uges ungdomstræf. Synes du det lyder det spændende og/eller har du brug for mere information så kontakt os på: aaut2008@hotmail.com

PS. Lejren er ikke færdigt planlagt og har du/i lyst til at blive en del af processen så kontakt os ligeledes på ovenstående mail.

OKTOBER BOGBUTIK

København
Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50
Man til fre 16 – 19

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83

Åbningstid:
Hverdage 12 - 17.30

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C

Åbningstid:
fre 14 - 17.00

Den finske model

Det sidste sand er ved at løbe gennem flaskehalsen i timeglasset, når det gælder de afgørende forhandlinger for langt størsteparten og de vigtigste områder i fornyelsen af de offentligt ansattes overenskomster. Parterne har to uger til at til enighed, hvorefter forligsmanden kan træde i funktion. Konflikten kan være en realitet 1.april; men vil kunne udskydes af forligsinstitutionen i op til flere uger.

Allerede nu ser det ud til, at forhandlingerne er strandet. De bliver ført pro forma. Der er ganske enkelt alt for langt mellem de rejste krav og de offentlige arbejdsgivers vilje. Nok så vigtigt er det, at sosuernes ugelange og landsdækkende konflikt i foråret vakte så stor sympati, at flere forbundsledere ved denne overenskomstfornyelse har valgt langt hen ad vejen at bakke kravene op.

Hvis de på dette tidspunkt af forhandlingsforløbet forsøger at "bage rævekager" på medlemmernes bekostning kan det blive på bekostning af deres post som forbundsleder.

Der er ganske indgået vist en række delforlig; men det dels på mindre områder og dels repræsenterer de ikke de "tunge" lavtlønsområder, hvor knasterne virkelig giver problemer. Det karakteristiske ved delforligene er, at de kun giver peanuts: Udvidet barselsorlov for mænd, lidt forbedret tillidsmandsbeskyttelse, seniordage etc. Indholdet kan på ingen måde være skabelon for sosu'ernes, sygeplejerskerne, pædagogernes eller eksempelvis lærernes krav. Dertil er de simpelthen for tynde.

Det er nok så vigtigt, at delforligene kun kan træde i kraft under forudsætning, at der opnås et samlet resultat.

Det mest sandsynlige scenarie for det videre forløb er et forhandlingssammenbrud, hvorefter Forligsinstitutionen strikker en mæglingsskitse sammen i samråd

De offentlige ansatte har fået færden af et våben, som parallelt med konflikt kan benyttes særdeles effektivt og vil stille Fogh's regeringsindgreb skakmat: Kollektive opsigelser

Faglig kommentar

med regeringen – reelt eller formelt. Et mæglingsforslag som ligger lysår fra kravene – og sandsynligvis heller ikke vil kunne spises af forbundslederne: det tyder på, at de må anbefale medlemmerne at forkaste den: Storkonflikten er en realitet og vil løbe ind til regeringen griber ind og ophæver mæglingsforslaget – i dets grove træk – til lov.

Så klapper alle hælene i: Oppositionspartierne, LO, forbundsledelserne og de fleste fagforeningsledere – i respekt for demokratiet.

Hvilket demokrati: Hvor er medlemmernes indflydelse på egne forhold?

Strejkerne kan af den grund sagtens fortsætte – på trods af Folketing og forbund, og vil sandsynligvis gøre det om ikke andet lokalt og/eller punktvis. I den situation må det kræves, at regeringen må tage deres gode tøj og forlade arbejdspladsen: Fogh må gå!

Succesen vil være afhængig af, hvorvidt strejkebølgen er blevet spredt så kraftigt til masser af andre områder – med stor vægt på transport og industrisektoren; - og så tidligt som muligt. En sådan voksende strejkebevægelse vil kunne stække magthavernes indgriben og danne grundlag for sejr.

De offentlige ansatte har fået færden af et andet våben, som parallelt kan benyttes særdeles effektivt – vil stille Fogh's

regeringsindgreb skakmat: Kollektive opsigelser.

For omkring et halvt år siden opnåede finske sygeplejersker et lønløft på 28 pct., fordi de forinden havde indgivet kollektive opsigelser! Den finske model har givet inspiration, og masser er indstillet på at give modparten kniven på struben. Det vil i den grad understrege, hvor nødvendige arbejdskraften er!

"Hele 73 procent af de danske sygeplejersker, 70 procent af social- og sundhedsassistenterne/hjælperne, 55 procent af pædagogerne og 51 procent af folkeskolelærerne er indstillet på i en fælles aktion at sige deres job op for at presse de offentlige arbejdsgivere til at give en markant lønstigning" noterer Ugebrevet A4.

Dansk Sygeplejeråds formand Connie Kruckow mener, at det vil være »et kamikaze-projekt« at lave en kollektiv opsigelse. Men det er dog ikke det samme som at sige, at ideen ikke har stor gennemslagskraft:

- *Der er mange medlemmer, der spørger, om vi ikke kan gøre som i Finland. Der må jeg bare sige: »Nej, det kan vi ikke«. Men vi har andre midler, siger hun.*

De øvrige forbundsledere bakker i denne problemstilling med næsten 100 pct. garanti DSR's forbundsformand op.

Når Connie Kruckow siger. "Nej, det kan vi ikke", så sker det med henvisning til de fagretslige regler; men de har ingen sanktionsmuligheder overfor arbejdere, der har sagt deres job op! De kan diktere dem tilbage i arbejde; men når arbejdet alligevel ikke genoptages er mulighederne udtømt!

Connie Kruckow og øvrige forbundsledere skylder deres medlemmer to svar:

- *Hvad kan modparten gøre, når arbejdet ikke genoptages?*

- *Hvad er de andre "midler"?*